

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

Comissió de Cultura i Llengua

IX legislatura / Segon període / 16 de febrer de 2011

Comissió de Cultura i Llengua

Presidència

de l'l. Sr. Carles Puigdemont i Casamajó

Sessió núm. 2

SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a ***. Presideix Carles Puigdemont i Casamajó, acompanyat del vicepresident, Jaume Domingo i Planas, i del secretari, Esteve Pujol Badà. Assisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Marta Alòs Lòpez, Josep Maria Llop i Rigol, Joan Morell i Comas, Àngels Ponsa i Roca, M. Glòria Renom i Vallbona i Joan Maria Sardà i Padrell, pel G. P. de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini, Consol Prados Martínez i Montserrat Tura i Camafreita, pel G. P. Socialista; Alicia Alegret Martí i María José Garcia Cuevas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Dolors Camats i Luis, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Bosch Cuenca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Antoni Strubell i Trueta, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió de Cultura i Llengua amb el conseller de Cultura per a informar sobre els objectius i les actuacions que ha d'impulsar el seu departament (tram. 355-00006/09). Conseller del Departament de Cultura. Sessió informativa.

El president

Bona tarda. Comença la sessió de la Comissió de Cultura i Llengua del Parlament de Catalunya. En primer lloc, donar la benvinguda a tots els grups parlamentaris, als diputats també que s'estrenen en aquesta legislatura, a l'honorable conseller, senyor Ferran Mascarell, que l'acompanya el secretari general del departament, el senyor Xavier Solà, a tots els membres del departament que avui són presents aquí; no llegiré la llista perquè és molt llarga. Sigueu tots i totes molt benvinguts i benvingudes en aquesta sessió.

Sessió informativa

amb el conseller de Cultura per a informar sobre els objectius i les actuacions que ha d'impulsar el seu departament (tram. 355-00006/09)

Com sabeu, aquesta és una sessió amb un punt únic a l'ordre del dia, que és la compareixença a petició pròpia del conseller per informar sobre els objectius i les actuacions que ha d'impulsar el seu departament. El conseller tindrà un temps màxim d'una hora per fer la seva exposició. Tot seguit suggereixo als portaveus, ho hem parlat abans, una petita d'uns deu, quinze minuts màxim, i tot seguit reprendríem els torns d'intervenció dels grups parlamentaris per un període d'uns deu minuts –sense guillotina– cadascun d'ells.

Si us sembla, doncs, dono la paraula al conseller de cultura, el senyor Ferran Mascarell. Quan vulgui, conseller.

El conseller de cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Bé, moltes gràcies. President de la Mesa, altres membres de la taula, diputades, diputats. Voldria agrair la presència de diferents persones en representació de

diferents àmbits de la vida cultural del país, moltíssimes gràcies per ser aquí i pel vostre interès. I també voldria assenyalar la presència dels principals directius del departament, els senyors Xavier Solà, que m'acompanya a la taula, però també, en fi, hi haurien de ser el senyor Joan Pluma, el senyor Fèlix Riera, la senyora Yvonne Griley, el senyor Norbert Tomàs, el senyor Lluís Puig, la senyora Pepa Moya, el senyor Oriol Izquierdo, i algunes de les altres persones, en Vicenç Villatoro, alguna de les altres persones que ens acompanyen, i molt especialment voldria agrair la presència del senyor Guardans i d'altres vicepresidents del CoNCA. I bé, gràcies a tots, doncs, per ser aquí. A més a més, doncs, els diputats i diputades aquí presents.

Bé, aquesta és una primera compareixença a petició pròpia, que lamento haver de començar fent esment a una cosa que ara m'acaben de dir, que m'ha impressionat: és la mort d'en Santi Santamaria. Parlarem molt de creació i de creadors, i em semblaria estrany parlar molt de creació i de creadors i no fer esment a la seva mort sobtada als cinquanta-tres anys, en un moment de plena efervescència creativa, i per tant, doncs, quan citem els creadors, doncs, si no us sap greu, ens en recordarem d'ell i tanta altra gent com ell.

Bé, aquesta és una primera compareixença a petició pròpia, i pretén bàsicament posar en relleu algunes de les directrius del departament, de la feina que farem desplegant la iniciativa cultural de les polítiques públiques del Govern de Catalunya.

Portem relativament pocs dies de feina, tot just, atesa la complexitat de l'àmbit de la cultura i de les múltiples institucions i les maneres que aquestes institucions tenen de procedir al procés de nomenaments, tot just portem dues, tres setmanes amb l'equip configurat; per tant, portem pocs dies de feina efectiva, però hem resolt ja doncs tot el que en podríem anomenar la fase aquesta de nomenaments. Hem fet una estructura de persones que crec que és valuosa, és a dir, persones que són molt valuoses, que coneixen molt bé els seus respectius àmbits, que són, doncs, ideològicament plurals i que tenen una mirada crec que rigorosa i de gran coneixement sobre els àmbits de què s'ocuparan.

Hem entomat, no podia ser d'altra manera, diversos temes urgents, d'aquests que s'havien d'afrontar amb continuïtat, i hem començat a avaluar què és el que

significaria, com hem d'afrontar, doncs, la situació econòmica a què el Govern està intentant fer front.

Hem començat a posar les bases del nostre treball futur sobre com orientar la legislatura, i alguna cosa una mica més de fons, a més a més d'orientar la legislatura, que seria com aconseguir que la societat catalana reclami més i més cultura i com aconseguir que els sectors culturals puguin treballar a mig i a llarg termini, no només a curt termini.

Els he de confessar que, almenys personalment, treballaré amb la consciència de sentir-me hereu de la feina feta per tots els anteriors equips de cultura, i molt especialment del conseller Tresserras –avui és el dia d'agrair-li la feina feta–, i ens considerarem padrins dels equips futurs que vindran, perquè ben segur que hauran d'afrontar també coses complexes. Hereus i padrins, hereus del passat, padrins del futur. Serem per tant continuistes, molt respectuosos amb la feina que s'ha fet, però serem també renovadors, i tractarem de ser una mica agosarats en aquest joc entre continuisme i renovació, i a trobar-li la dosi exacte hi ha una bona part de l'èxit; veurem si som capaços de trobar-lo.

El que és segur és que no carregarem les tintes en les coses ja fetes, o en les persones que abans ho han fet, perquè tinc la impressió que això no porta enlloc i que tothom hi ha posat la màxima convicció en la feina feta; per tant, vull posar en relleu aquest agraïment.

Avui què els plantejaré? Essencialment, quatre coses: el diagnòstic de la situació actual tal com ho veiem, els criteris clau que farem servir al llarg de la legislatura, el desplegament d'alguns dels plans, programes i objectius que aplicarem a curt, mitjà i llarg termini, i si hi ha temps doncs una reflexió final sobre tot plegat.

Des del punt de vista del diagnòstic, que seria la primera cosa que els volia esmentar. El diagnòstic, penso, crec que s'ha de plantejar amb dues mirades, una de cicle llarg i una de cicle més curt. No m'hi vull entretenir però sí els faré alguns titulars. Des del punt de vista del cicle llarg, construir una cultura és construir un país, és el vincle profund que hi ha en el cas nostre entre cultura i catalanisme, ve d'aquí. Són moltes les generacions que des de la construcció de Catalunya, de la construcció de la nació dels catalans, han vist, han establert aquest lligam profund

entre la construcció cultural i la construcció del país. Aquesta és una consideració de llarga durada, això ve de lluny, no ho inventarem ara.

La segona cosa que té a veure amb aquest cicle llarg és un element que hi va íntimament lligat: construir el benestar d'un país és construir un bon sistema cultural. Construir una cultura és construir un país, construir el benestar d'un país és construir un bon sistema cultural. Les dues coses van íntimament lligades. Nació i benestar tenen a veure bàsicament amb el desplegament cultural d'un país. La nació que avui tenim, o el benestar que avui tenim, són inimaginables sense el que representa la cultura catalana per aquestes dues qüestions: la nació i el seu desplegament, i el benestar i el seu desplegament. Sense una forta convicció culturalista Catalunya no seria el que és avui, i sense una forta convicció culturalista, el benestar dels catalans patirà; les dues coses van íntimament lligades. Primera consideració, doncs, de cicle llarg.

Segona consideració de cicle llarg. A diferència de moltes de les nacions del nostre entorn, Catalunya ha comptat sempre, ho ha tingut sempre un estat tradicionalment ineficient en els temes de la cultura, un estat profundament ineficient. Ineficient en termes generals, i parlo des del punt de vista de la llarga durada. I molt ineficient específicament amb la cultura catalana. Molts dels neguits, moltes de les contradiccions, molts dels problemes que actualment tenim es deriven d'aquesta ineficiència. És molt difícil construir una cultura sòlida sense un estat eficient, i nosaltres no l'hem tingut generació rere generació. Una nació sense el servei d'un bon estat és poca cosa, o té dificultats des del punt de vista cultural, a no ser que hi hagi, com ha succeït en el nostre cas per part de la gent durant moltes generacions la consciència que era aquesta societat civil que havia de construir el desplegament cultural necessari perquè la nació existís.

Això s'ha notat en tres moments clars de la nostra història, i que els llibres d'història posen de relleu d'una manera contínua. La Mancomunitat és un bon exemple, ja sabem el que va representar, no m'hi vull entretenir. La república és un bon exemple, sabem el que va representar, no m'hi vull entretenir. I el que ha succeït en aquests últims trenta anys és un bon exemple: amb democràcia i amb llibertat hem avançat més que en els cent anys anteriors.

Com a conseqüència d'aquest cicle llarg també els hi voldria afegir una altra cosa, per contradir algunes de les coses que de vegades se'ns escapen. En termes de

cicle llarg estem vivint probablement el moment més dens, més interessant, o un dels moments més densos, probablement el moment més dens i un dels moments més interessants de la nostra història cultural. La cultura catalana viu un bon moment, en termes generals, i és lògic que així sigui per justament aquesta capacitat d'haver acumulat, doncs, durant pràcticament cent cinquanta anys la voluntat que des del catalanisme s'ha generat per tenir una vida cultural sana. Jo amb això els recomano, moltes vegades ho faig servir, alguns de vostès m'ho han sentit, la lectura d'un text de l'any catorze d'en Rovira i Virgili; és un text on Rovira i Virgili feia un diagnòstic implacable sobre la vida cultural de fa cent anys, de fa noranta-set anys, quan ell parlava de l'edifici cultural i lingüístic pràcticament en ruïnes. Han passat cent anys i hem fet, el país ha fet moltes coses positives.

Estem per tant en un moment interessant, positiu des del punt de vista de la seva acumulació. Triadú va dir, Joan Triadú va dir no fa gaire: «la literatura catalana viu en un moment, probablement el més important de la seva història», i té raó i és identificable en altres àmbits de la vida cultural.

Això ha estat la conseqüència de moltes coses que em salto, no paga la pena entretenir-nos. Tenim doncs un sistema cultural dens, molt dens, i quasi –només quasi– complet, només que quasi complet. Aquest sistema dens i quasi complet s'ha elaborat sobre algunes coses que val la pena tenir en compte, o com a mínim citar. Abans he citat en Santi Santamaria. El concepte creativitat ha estat un dels conceptes clau en la història de la cultura catalana en els últims cent anys. La creativitat, entesa com un factor d'identitat de la nostra cultura. Al costat de la identitat hi ha hagut una altra figura, que de vegades reconeixem menys però que té una gran importància si repassem mentalment tots els processos culturals dels últims anys: emprenedors, la idea aquesta de molta gent que ha tingut ganes de desplegar iniciatives culturals des de posicions no de creador sinó d'emprenedor, és a dir, de persones... El món associatiu n'està ple, de gent emprenedora, amb ganes de desplegar coses, no necessàriament autoidentificats com a creadors.

Aquest clima, o aquesta densitat, ha materialitzat un conjunt de centres culturals públics i força de privats que tenen avui importància i transcendència a nivell ja no només nacional sinó estatal i internacional. Un factor no menor és aquest sector associatiu notable que tenim, que tots coneixem; tampoc val la pena entrar-hi gaire més. i probablement el que ha succeït en aquests últims anys com una gran

novetat és aquest sector significatiu d'empreses culturals, d'empreses culturals que en alguns àmbits doncs han donat sortida a una gran voluntat de renovació i d'innovació cultural. Tot el que està passant, tot això que celebrem aquests dies del cinema català, té a veure amb aquesta voluntat de molts emprenedors, de moltes empreses, de molta gent de crear empreses vinculades al món de la producció cinematogràfica, desplegar, doncs, aquest àmbit de la cultura.

Aquesta densitat s'ha materialitzat també en un conjunt d'actituds menys avaluables però que tenen una notable importància. Crec que Catalunya té una cultura cívica construïda al llarg del temps i una voluntat, des del punt de vista de la societat civil, que forma part del nostre estatus.

Tot això es traduiria en una taca o en un conjunt de taques culturals. Quan dic taca parlo..., pregunteu-li al Xavier Robert, que ell us explicarà tal com ell interpreta el concepte de taca cultural; com que està aquí, m'estalvio jo d'explicar-ho, després li ho pregunteu. Taca cultural, el territori està tacat per un conjunt de densitats molt altes. Aquí tinc una llarga relació de dues o tres pàgines, que evidentment no els llegiré, però que compon una mica aquest element de densitat i de taca: les 301 editorials, els 33.000 llibres editats, les 110 obres literàries traduïdes fa dos anys a llengües estrangeres, les 280 llibreries agremiades, les 349 biblioteques populars, els 23 milions d'usuaris de les biblioteques, els 3 milions de persones que tenen carnet de biblioteques, les 339 biblioteques universitàries, els 30 diaris, els 12 diaris en català, les

Fitxer 2

...# pantalles de cinema, les 141 sales de teatre, els 3 milions llargs d'espectadors de teatre, en fi, concerts de música, els elements considerats patrimoni, que, normalment, no visibilitzem, però que tenen una notable importància, els 97 elements considerats Patrimoni de la Humanitat, els 108 museus, els 33.000 monuments catalogats, els 12.000 jaciments arqueològics, els 544 jaciments paleontològics que tenim enumerats, les 185 galeries d'art, les 24 federacions culturals, els 278 centres d'estudis locals i comarcals, etcètera.

En els àmbits lingüístics podria posar sobre la taula algunes d'aquestes xifres, i probablement els podria dir una cosa que potser no és recordada de tant en tant:

que entre 200.000 i 300.000 persones, depèn de com ho mesuris, estan treballant en l'àmbit de la cultura –200.000, 300.000 persones estan treballant en l'àmbit de la cultura.

Totes aquestes dades són profundament significatives, però no són concloents, perquè, des del punt de vista del cicle llarg, caldrà després posar-hi alguns condicionants d'allò que després els diré el cicle curt. Des del punt de vista del cicle llarg –acabo–, tenim una marca reconeguda amb algunes icones importants, que no sé si val dir que són prou conegudes; abans m'he referit a la creativitat. Hi ha alguns sectors, doncs, amb molt de prestigi, hi han algunes institucions amb molt de prestigi, hi han esdeveniments de prestigi internacional, hi han moviments culturals que són reconeguts a nivell internacional. Fa poc els castellers van ser declarats Patrimoni de la Humanitat; cito aquest perquè és un dels més recents. Podria citar-los altres coses que tenen similar fortaleza.

Des del punt de vista del cicle llarg, però –ara començo a fer alguns peròs–, hauríem de treure conseqüències d'un fet no menor. Tot això que estic dient, que em sembla que és veritat i que implica una notable densitat cultural, té una referència en termes territorials que no hauríem d'obviar. Vivim en una cultura que té un mercat petit, vivim en un món cultural que té un mercat extraordinàriament petit, som objectivament una cultura petita, no quant a qualitat, no quant a densitat de creació, però sí quant a allò que en diríem qualitat de mercat o amplitud de mercat. Som una cultura objectivament petita. Els nostres consums són alts en termes relatius, però són baixos en termes absoluts.

La major part de les nostres empreses, la major part de les nostres institucions competeixen en un mercat relativament petit i en un marc de dualitat lingüística que genera oportunitat, sens dubte, però també algunes dificultats.

Per tant, en termes de cicle llarg, som una cultura amb molt de talent, amb un sistema quasi complert, però amb un mercat relativament petit. Aquest és un element que hauríem de deixar aquí situat.

En termes de cicle curt, m'atreveixo a dir que hem acceptat un relat sobre la cultura una mica massa simple –hem acceptat un relat sobre la cultura una mica massa simple–; és la història dels pressupostos culturals, només cal veure com identifiquem cultura essencialment amb una part, només una part molt petita del

que és. I hem acceptat –dic «hem», en plural–, doncs, un paper una mica lateral de la realitat cultural.

He dit moltes vegades que la cultura no és un ornament, és un fonament de la vida social, però molt sovint l'hem tractat com a ornament. I també he dit moltes vegades que la cultura, a més a més de creativitat, que és el que tots identifiquem, és fonament de progrés –ja he citat abans algunes referències–, és fonament de comunitat i és fonament d'identitat. I no estic segur que des del punt de vista de les polítiques culturals hàgim entrat amb prou precisió amb aquestes tres coses; la creativitat probablement sí, la comunitat no tant i la identitat no tant. Des del punt de vista, hi insisteixo, de les polítiques culturals.

Crec que podríem dir que, en termes de cicle curt, no hem posat mai la cultura entre les grans prioritats dels governs –no hem posat mai la cultura entre les grans prioritats del Govern. Com ho he dit tantes vegades, ja entendran que això no té res a veure amb la meua posició actual al Govern de Catalunya. Penso que això m'ho han sentit a dir abans, abans i abans, i abans. Per tant, com a mínim, hi podrien veure una certa voluntat d'objectivitat.

Tenim competències plenes des de l'any 1980 i no les hem aprofitat prou, crec jo, almenys en termes de polítiques culturals públiques. En termes de cicle curt, m'atreveixo a dir que la inversió *per capita* que fem a Catalunya està per sota dels països del nostre entorn. I també en termes de cicle curt m'atreveixo a dir que l'estructura cultural pública que tenim és una mica més costosa del compte, està una mica massa fraccionada; com a mínim m'atreveixo a dir que és poc eficient. Després els explicaré per què. Crec que els indicadors d'eficiència no serien precisament l'expressió millor de les nostres virtuts.

Crec que també en termes de cicle curt hem prestat poca atenció al que significa el canvi tecnològic, és a dir, la revolució digital i com això modifica les maneres de crear, produir, difondre cultura, eh? I crec que també en termes de cicle curt hem prestat poca atenció davant del canvi demogràfic que s'ha produït a Catalunya en els últims deu anys, sobretot per l'arribada d'un milió llarg de persones d'altres indrets.

I crec que en termes de cicle curt també hem prestat poca atenció a les dificultats que els processos de culturalització estan tenint per millorar la nostra cultura

artística, la nostra cultura científica, la nostra cultura humanística. Crec que tot això són aspectes de cicle curt que haurem d'anar analitzant.

La combinació de tot plegat –llarg i curt– ens posa sobre la taula una situació en què crec que podríem dir que estem en un mal moment, almenys en termes històrics, però és evident que hi ha malestar cultural, i, si no, doncs, ho preguntarem a molts dels que representeu sectors aquí i ens ho explicaran. Estem raonablement bé, però estem en risc de retrocés –estem raonablement bé, però estem en risc de retrocés. Tenim unes circumstàncies difícils, en termes econòmics és evident –no és una realitat estrictament catalana, és una realitat estatal, europea, internacional–; estem en unes circumstàncies difícils, però és evident que no ens queda més remei... Vicens Vives va dir allò de: «Els països expressen la seva capacitat de ser països quan, a les circumstàncies difícils, són capaços de fer-hi front.» Bé, doncs, estem en circumstàncies difícils, però no ens en podem lamentar gaire.

Tenim una història cultural que ens pot omplir d'orgull, però això no garanteix el futur. Per tant, l'orgull l'haurem de combinar amb bones idees i voluntat de treball comú. Hem tingut el mèrit immens d'haver construït una cultura nacional sense un estat eficient, però la globalització imposa regles del joc noves que ens poden perjudicar; també ens poden donar oportunitats, però ens poden perjudicar si no les sabem afrontar. Es tracta, doncs, de no enganyar-se i d'aprofitar aquest gran potencial per mirar de desplegar-lo amb tota la convicció.

Segurament, si una mica més endavant som capaços de construir alguns indicadors –ho farem–, construir alguns indicadors de progrés o d'evolució cultural, doncs, notarem algunes coses que m'atreveixo a dir-los, encara que no vull pas que ho considerin com a tancat. L'any 93 Catalunya mostrava un valor cultural superior al de Madrid –no els dono les xifres per no enredar-los. L'any 93 Catalunya concentrava el 35 per cent del valor afegit brut cultural espanyol. El 2003 aquest percentatge havia caigut al 26 –del 35 al 26. Això l'any 2003. Del 2003 a ara no estic segur que hàgim incrementat aquesta desproporció.

Per contra, Madrid, l'any 93, concentrava el 33 per cent, i avui concentra el 46 per cent. Torno a dir-ho: Catalunya ha passat del 35 al 26 –del 93 al 2003–; Madrid ha passat del 33 al 46, fins al 2003. I han passat vuit anys. Amb les pugnes regionals

–parlo de regió no en termes polítics, sinó en termes territorials– hauríem de veure exactament què volem ser quan siguem grans.

Bé, i aquí arriba la crisi econòmica. La crisi econòmica va començar fa tres anys, ja ho sabem; va agafar la política catalana –no només la catalana, la política internacional–, doncs, una mica amb el pas canviat, per sorpresa. Ens ha costat a tots plegats, al món de la política i al món de la societat, reconèixer-la, posar-nos al davant del carro recarregat que això suposa. I, per tant, estem en un moment de fer-hi front i d'una manera, doncs, decisiva.

Coneixem sobradament quines són les posicions del Govern sobre la qüestió; cada dia els diaris en fan menció i les mateixes comunitats al Govern. Nosaltres globalment haurem de fer el mateix que està fent la resta dels departaments de la Generalitat: reduir un 10 per cent, globalment, el nostre pressupost.

Estem davant d'una situació bastant excepcional, insòlita; jo no recordo que, almenys en aquests trenta últims anys, s'hagi hagut de produir una situació com aquesta. Però, bé, abans parlàvem de Vicens Vives i les circumstàncies, doncs, tal com va fer ell, en condicions molt més difícils, nosaltres afrontarem aquesta reducció.

Tenim un sector tradicionalment mal finançat, sobre el qual haurem d'aplicar una reducció important, i que tots els que ens hi dediquem lluitarem perquè sigui el més momentània possible. I, per tant, mirarem que la legislatura giri la truita i mirarem de treballar a mitjà termini, per tal que aquelles fites reclamades ja fa deu o onze anys, finalment, s'acompleixin.

Com ho afrontarem? Com afrontarem el plantejament sobre la reducció? Ja ho vaig dir en una roda de premsa fa vuit o deu o quinze dies: no farem una retallada lineal; haurem de combinar rigor amb imaginació. De cara endins, endreçarem, simplifiquem i aprimarem tot el que puguem el departament, retallarem tot allò que sigui sumptuari i que sigui superflu. En fi, ja sé que és una anècdota, però viatjarem amb els més barats dels vols possibles, i així seguirem.

Simplifiquem el nombre d'organismes, si és possible, i totes les coses repetides. Disminuirem l'aportació de la Generalitat a la major part de les..., a la major part no, a totes les grans institucions culturals. Per tant, els demanarem a totes un pla d'austeritat. Aquesta disminució serà entre el 15 i el 20 per cent, a les institucions

grans, hi insisteixo, que penguin directament de la Generalitat. Reduirem l'aportació a alguns petits programes, i estem estudiant si caldrà encara afegir la congelació d'algun projecte.

Evidentment, aprofitarem per demanar a tots els organismes públics una gestió impecable portes endins. I portes enfora prioritzarem que tot plegat tingui el menys impacte possible en aquells sectors més capil·lars, amb els sectors vinculats a les iniciatives de base, els sectors més capil·lars de la nostra vida cultural. Com vostès saben, la vida cultural està plena de matisos, cada sector és un món, i mirarem d'adaptar-nos a cadascun d'aquests sectors, hi insisteixo, de tal manera que les terminals siguin les menys afectades; en canvi, els nuclis durs facin un esforç, que és on es pot fer, de reducció, almenys en aquesta primera fase.

La meua tesi particular sobre això és tan senzilla com restar ara u, restar ara, per sumar dos d'aquí al final de la legislatura i multiplicar per dos els propers deu anys. Menys u, més dos, multiplicar per dos –menys u, més dos, multiplicar per dos. Aquest és l'objectiu. Aquest és l'objectiu meu com a conseller i ho serà com a ciutadà quan no sigui conseller: menys u, més dos i multiplicar per dos –menys u, més dos i multiplicar per dos.

(Rialles.)

És evident que afrontarem, viurem una legislatura complexa, emmarcada en aquesta paradoxa extraordinària que els esmentava: el millor moment acumulat en termes històrics i en un moment complex des del punt de vista econòmic. Haurem de treballar amb molta cura, perquè el nostre sistema cultural és fràgil i no podem badar.

Toca fer front, doncs, a la conjuntura posant-li rigor i imaginació. Hem de renovar el relat col·lectiu sobre la nostra cultura, toca renovar idees, valors, pactes, comparacions, voluntats. Toca convèncer la societat sobre el significat real cultural, toca mirar curt, toca mirar a mitjà, toca mirar a llarg i toca fer molta, molta acció proactiva.

Els he dit abans que els faria un diagnòstic. Aquesta és la síntesi del diagnòstic. Els he dit abans que com a aspecte número dos els faria una descripció d'alguns criteris –d'alguns criteris. Els parlava fa una estona d'una cultura amb una densitat alta; en canvi, amb un mercat relativament petit. Vostès m'han sentit dir aquests

dies –bé, no ho he dit aquests dies, la veritat és que ho he dit moltes vegades, aquests dies d'una manera intencionada i més repetida–: el principal o un dels principals criteris de la nostra feina ha de ser la internacionalització. Una cultura que té densitat alta i mercat petit ha de plantejar-se estar en el món, no té més remei: ha de plantejar-se estar en el món. Això hauria de ser gairebé una qüestió d'ADN nacional, eh? La cultura catalana ha d'estar al món.

Ha d'estar al món perquè tenim molt de talent i molta més capacitat de producció cultural que mercat propi, eh? Per tant, no ens queda més remei; tenim un coll d'ampolla que només podem trencar sortint fronteres enfora. Això moltes generacions ho han intentat i ara no ens queda més remei; el món ja és global i nosaltres hi hem de ser.

Quan parlo de la internacionalització, faig servir la paraula com a metàfora. Internacionalització vol dir més mercat local, és a dir...

Fitxer 3

...que els ciutadans s'impliquin en el desplegament cultural, més Espanya, més Europa, més món, eh? I aquí tenim unes enormes possibilitats a fer-hi coses. Si no fem un esforç de projectar-nos al món, difícilment tindrem una realitat cultural mínimament assossegada i unes indústries culturals estables i sostenibles, eh? Per tant, hem de mirar enfora.

Internacionalitzar és fer nostre un element bàsic de la identitat dels catalans, singularitat i universalitat –singularitat i universalitat– Fixeu-vos que els elements més importants de la marca Catalunya, de la marca catalana en termes de cultura, són aquest joc entre noms que han sabut combinar la singularitat i aquesta voluntat universalista.

Internacionalitzar és també un factor de permeabilitat, només si intentem estar a fora podem beure de les fonts de fora, recuperar-les per a nosaltres mateixos, utilitzar-les, és a dir, alimentar la nostra pròpia creativitat. Només si mirem enfora serem més universalistes.

Internacionalitzar és també participar dels debats a la contemporaneïtat, que són enormement complexos, i estar preparats per fer front al futur. Internacionalitzar és

sortir de la invisibilitat –és sortir de la invisibilitat– És posar substància a la cadira que la cultura catalana ha d'aspirar a tenir en la taula universal de la cultura –en la taula universal de la cultura–

Primer concepte, doncs, primer principi, internacionalització. Segon principi, cooperació.

D'aquesta crisi no en sortirem fàcilment si tothom rema pel seu compte. És evident que la paraula clau entre tots plegats ha de ser la cooperació, cooperació entre les administracions, Generalitat, diputacions, Estat; molt de treball cooperatiu amb els ajuntaments, els ajuntaments són una peça clau de la dinàmica cultural del nostre país; molta cooperació amb els ajuntaments; molta confiança amb el món associatiu, molta confiança i cooperació amb les empreses culturals, molta; molta confiança amb els nostres emprenedors; més cooperació entre cultura i escola, més cooperació, per tant, entre el món públic i el món privat.

Des d'aquest punt de vista –des d'aquest punt de vista–, el quart criteri seria el plantejament estratègic. No podem treballar només a un any vista, no podem treballar, fins i tot, només a quatre anys vista. Ho hem intentat diverses vegades, alguns des d'algunes institucions en algun moment ho hem intentat, i va sortir raonablement bé, i en termes de país ho hauríem de fer-ho. Plantejament estratègic; aquest seria el quart criteri.

Plantejament estratègic..., també els proposo una fórmula numèrica, perquè ens entenguem. Hem de treballar a un, quatre i deu –un, quatre i deu– Un, és aquest any; quatre, són la legislatura; deu, és allò que va entre l'any 11 i l'any 2021. Un, quatre i deu. La cultura no es pot fer per legislatura..., el desplegament cultural no es pot fer per la legislatura sense sumar-ho amb processos de llarga mirada. Aquí és on està... Jo crec que això passa en molts àmbits de la vida del país, però aquest és un diferencial no menor en l'àmbit de la cultura.

Tots els projectes del Departament de Cultura en tots els àmbits i en tots els sectors tindran, hauran de tenir, es desplegaran en funció dels objectius marcats per aquest horitzó, de l'un, quatre i deu, i sistemes d'avaluació que permetin dir si s'avança o no s'avança.

El següent criteri és l'eficiència de l'Administració. Haurem de ser més àgils, després m'hi referiré, perquè els faré una proposta amb això.

Un criteri que haurem d'introduir, i que al món cultural no hem introduït gaire, especialment en els últims vint anys, la sostenibilitat de les iniciatives, eh? Hem crescut –hem crescut–, hem fet grans institucions, però ara hauríem de començar a revisar alguns detalls de sostenibilitat que no són menors. No m'hi vull entretenir.

Un altre element que volem introduir com a criteri, la qualitat en els resultats.

I un darrer criteri que crec que haurem d'utilitzar, un concepte més ampli de cultura que el que utilitzem. Amb això també algunes persones m'ho han sentit dir moltes vegades, i no vull ser avorrit ni repetitiu, però crec que una societat culta treballa sobre, com a mínim, quatre aspectes, des del punt de vista de les polítiques culturals, com a mínim quatre. La creativitat i el talent, aquest és el més obvi, ja ho sabem, l'identifiquem amb una certa comoditat. Però també la cultura és un element fonamental del progrés econòmic, no només perquè el sector cultural cada dia és més important en termes de progrés econòmic, per allò que els deia abans, les persones que s'hi dediquen, les persones que hi treballen, sinó perquè una vida cultural forta incideix en el conjunt de les dinàmiques culturals d'un país, i hem de perdre la vergonya en l'àmbit cultural de parlar d'aquestes coses, i dir-les amb tota naturalitat. Creativitat, progrés. Comunitat, el jo i el tu, és a dir, la comunitat es construeix, i, si no, mirem-nos, preguntem, parlem, amb les persones, alcaldes, alcaldesses, que administren territoris amb dificultats de vida comunitària. La cultura és un element fonamental perquè aquesta vida comunitària funcioni. Per tant, l'element comunitat és un element que hem d'introduir. Com [també#] hem d'introduir un element, que al meu entendre no hem tractat bé, en termes generals, en aquests trenta últims anys, que és el concepte d'identitat. Crec que no tractem bé el tema d'identitat, o bé perquè el vehiculem cap a formes exclusives, o bé perquè no el tractem o pensem que això no ens correspon.

Per tant, crec que el concepte de creativitat, el concepte de progrés, el concepte de comunitat i el concepte d'identitat són conceptes que haurem d'introduir en les polítiques públiques amb una mica més de comoditat.

El darrer criteri que em penso que haurem d'introduir és el de la centralitat cultural, això, la centralitat en la vida social. En lloc de ser un ornament i estar en el lateral, hauria d'estar en el centre. Aquí m'atreveixo a dir, doncs, que la màxima..., ara els faré una broma, eh?, ho dic perquè no..., els faré una broma. La màxima aspiració és que el proper..., la meva màxima..., és una broma, hi insisteixo, la meva

màxima aspiració és que el proper conseller o consellera ocupi, si pot ser, el número u o el número dos d'un govern, sabeu?, o sigui, que estigui en el centre la cultura, no..., en el centre, la cultura és transversal i ha d'estar en el centre de les dinàmiques polítiques d'un país. A veure si ho aconseguim, caminar una mica en aquesta direcció.

Un país val allò que val la seva cultura, en totes les dimensions que ja he esmentat. Un país més culte genera més oportunitats, només una vida cultural forta garanteix oportunitats a cadascú, només un país culturalment fort pot donar a cada persona les eines per construir els seus itineraris identitaris, les seves itineràncies personals, de manera sòlida i satisfactòria. I, per tant, farem tot el possible perquè la nostra societat recuperi un ideal més culturalista; en altres moments de la història l'ha tingut.

Bé, de tot això, alguns d'aquests criteris més el diagnòstic que abans els feia, se'n deriven algunes propostes. Passo a plantejar-les-hi.

En primer lloc els proposo que treballem a partir de la idea d'un gran acord, d'un gran acord nacional per la cultura. Aquesta és una vella aspiració, que jo personalment faré el que pugui per fer-la avançar. Un gran acord nacional per la cultura no és una aspiració ni d'aquest conseller ni d'aquest equip, és una vella aspiració del sector cultural, i espero que així ho entenguin. Un gran acord nacional per la cultura, un acord en què participin, doncs, les diverses administracions públiques, el sector cultural privat, el teixit associatiu i la societat civil més culturalista, evidentment, els partits polítics catalans.

Aquest gran acord ens hauria de permetre, a més a més, treballar amb sentit estratègic –u, quatre més deu–, més enllà, per tant, del moment actual, més enllà, fins i tot, de l'actual legislatura, plans estratègics pel propi sector, internacionalització, cooperació, sostenibilitat. A tal efecte convocaré els responsables de cultura dels grups aquí presents per saber què en pensen, com ho veuen i de quina manera podem avançar. Demanaré al CoNCA que s'impliqui expressament en aquest procés, plantejament un full de rutes sobre el procés que hauríem de dibuixar, i un mapa, una agenda, sobre com podríem treballar en aquesta perspectiva del curt, mig i llarg termini. Un gran acord que hauria de permetre una ofensiva del conjunt de la societat a favor de la cultura, tal com els deia, un full de ruta, un catàleg, un conjunt de fites, un conjunt d'indicadors, per fer

el salt d'escala que necessitem, un mapa de necessitats compartides, un mapa, o un marc, de cooperació internacional, perdó, interinstitucional, i, si vostès volen, una certa imatge, un cert imaginari de quin seria el país culturalment imaginat per d'aquí uns quants anys, per d'aquí a deu anys.

En termes més concrets, d'aquest gran acord n'hauria de sortir la finalització dels plans històrics d'infraestructures. Els recordo –també alguns de vostès m'ho han sentit dir moltes vegades, però probablement és la millor de les metàfores sobre el nostre país–, els recordo que l'any 2014, és a dir, d'aquí a tres anys, aconseguirem, si tot va bé, acabar el Pla de biblioteques, que van posar sobre la taula l'any 1914 els modernistes-noucentistes, el van posar l'any 1914 sobre la taula, i ells tenien la convicció que en uns vint anys farien de Catalunya un país bibliotecàriament modern i avançat. L'any 24 no se n'havien sortit, i l'any 34 tampoc. I nosaltres, tot just, amb una mica de sort, tindrem la possibilitat de concloure el mapa de biblioteques de Catalunya. Però passa amb gairebé tots els altres equipaments, eh? Pràcticament..., no, no m'hi vull allargar, després m'hi referiré altra vegada, amb tots..., pràcticament tots els equipaments.

En termes més concrets, significa la incorporació de la nova generació d'equipaments que s'han de produir. Les fàbriques de creació en són un exemple. Les fàbriques de creació només sortiran bé si les incorporem en un pla de format estratègic, tal com es va fer amb les biblioteques, si no, no sortiran bé, serà molt difícil de fer-les. D'aquest gran acord n'ha de sortir un conjunt de clústers –si m'ho deixen dir així, una mica pomposament, però perquè m'entenguin– d'excel·lència, en alguns àmbits en què podem ser, o podem manifestar, una notable fortalesa: el món del cinema –i no ho dic per l'èxit d'aquest cap de setmana–; el món de l'audiovisual; el món editorial; el món del teatre; el món, fins i tot, del circ, que, encara que en petit format, podem ser enormement competitius; el món de l'arquitectura, que no sé per què tenim abandonat des del punt de vista de la seva presència en les dinàmiques culturals; el món del disseny; i alguns àmbits que no corresponen, per tradició, a l'àmbit cultural, però que tenen alguna importància, molta importància, amb els quals ens haurem de relacionar o, com a mínim, haurem de posar-ho en el mateix paquet, el món biomèdic i el món de la investigació. Algunes d'aquestes coses, hi insisteixo, no ens corresponen, però tenen a veure amb el mateix procés.

N'ha de sortir, d'aquest gran acord, l'equilibri..., «definitiu» és una exageració, però un equilibri substancial del territori català, des del punt de vista de les seves infraestructures culturals. N'ha de sortir, de manera visible i en termes pràctics, la consolidació del català com a llengua de prestigi, com la llengua pròpia dels catalans, sense dificultat amb la llengua castellana –després em referiré una altra vegada a això– N'ha de sortir una aposta definitiva, que m'agradaria que fos una característica d'aquesta legislatura, una aposta definitiva per la qualificació de la lectura com un element transversal imprescindible. Penso que ens equivoquem deixant la lectura com un problema de la literatura, és un problema transversal. N'ha de sortir un pla que combini la recuperació i l'ús del patrimoni; tenim un dels patrimonis més interessants d'Europa amb poca convicció sobre el seu ús. N'ha de sortir un pla definitiu que potenciï les arts tradicionals i que les allunyi de qualsevol mirada arcaica, com sol dir el director general: «Tradició, sí, arcaisme, no». N'ha de sortir un acord que permeti fer créixer de manera sostinguda la inversió pública cultural fins a fer-la homologable en els països del nostre entorn, ha de permetre reordenar l'administració cultural fins a fer-la eficient, no cal una altra paraula. N'ha de sortir la confirmació de Catalunya com el centre d'aquest eix cultural mediterrani, que tan vindiquem però que tampoc..., amb tanta dificultat construïm. I n'hauria de sortir la màxima convicció, convicció i ambició sobre el nostre potencial cultural.

Aquest gran acord tindrà una concreció en els àmbits..., tindria, hauria de tenir una concreció en els àmbits i els territoris en forma de pla estratègic, desplegaríem la metodologia... No m'hi vull allargar, però em sembla que, sens dubte, podria contribuir a fer una modulació important, una renovació important de les idees que tenim.

Els proposo també que aquest gran acord comenci tractant la reducció d'ens i organismes, que dupliquen, compliquen i encareixen els recursos que tenim, bàsicament en l'àmbit públic. Els proposaré, ens hem proposat ja, hem començat ja, l'anàlisi del sistema administratiu...

Fitxer 4

, que hem anat acumulant durant trenta anys. Pensen que fa trenta anys que estem fent organismes en l'Administració pública, i que jo recordi no n'hem suprimit, taxat, disminuït o complementarietat cap, mai cap, els fem créixer, però no els disminuïm. Seria el moment de fer-ho.

El sector cultural privat i associatiu ens demana un sistema públic més senzill, més còmode, clar, bastant menys burocràtic, sense duplicitats, molt més clar i eficient en els recursos a utilitzar, més confiat fins i tot en el sector associatiu i privat. Cal evitar duplicitats i totes aquestes coses que tant abunden, crec que és relativament senzill de fer-ho amb la voluntat i disposició de tots.

Ja he dit alguna vegada que seria convenient i proposaré que tot el sistema de subvencions públiques passi per una finestreta única, ara en tenim cinc o sis que l'únic que fan és complicar la vida a les persones, als usuaris, a la gent del món de la cultura, com haurem d'anar substituint o haurem d'anar modulant allò que és la subvenció per allò que és inversió, sempre que sigui possible. En alguns llocs, ja ho és.

Farem una reflexió amb tots els organismes que tenim, la farem amb el CONCA sobre les seves funcions, sobre les nostres. Ja que m'ho preguntaran, ja els hi diré, no pateixin, que amb el CONC ja els aviso, eh?, el senyor Guardans riu, perquè ja hem pactat que riuríem tots dos quan diré això. Però, en tot cas, no pateixin que aquesta o serà la característica de la legislatura. Els debats interns, sense persones i institucions a mi, francament no m'agraden gens, penso que tenim molta cosa a fer, la farem, i en tot allò que sigui possible la farem plegats. I si hi ha disfuncions ja els hi vindrem a explicar, perquè vostès van fer la llei, per tant ja l'arreglarem, si l'han d'arreglar. En tot cas, ja els hi proposarem.

Potenciarem l'ICIC, potenciarem el Llull, que són institucions claus de desplegament de la feina que fem. Els proposaré en un moment o altre que la gestió del patrimoni canviï la seva formulació, personalment n'estic bastant convençut, però tindrem ocasió de plantejar-ho, tota la gestió del patrimoni hauria de passar per una fórmula d'agència similar a la que estan fent servir en països com Anglaterra, Holanda, en fi, alguns països del nostre entorn, fins i tot algun més llunyà –oi, director general?–, que utilitzen força bé fórmules bastant més eficients que la nostra. Demanarem als grans equipaments nacionals que es converteixin en

capçaleres reals del sistema, tenen molta feina a fer i impulsarem, doncs, una nova arquitectura en el conjunt de l'Administració.

Desplegarem la internacionalització a través del treball de l'Institut Ramon Llull, la seva màxima coordinació amb l'ICIC, aquí m'hi entretindria una estona, però, en tot cas, ja ho faré si després em donen ocasió, perquè és un dels elements claus. El Llull té una gran importància. En el Llull treballarem perquè tots aquells països, totes aquelles realitats culturals, tots aquells dominis lingüístics, utilitzant totes les paraules perquè no hi hagi malentesos, que vulguin s'integrin. Treballarem perquè València s'hi incorpori; convidarem Aragó que s'hi incorpori, si vol; tractarem de millorar la presència de Catalunya Nord, i seguirem celebrant, espero, les magnífiques relacions establertes amb les Illes, que estan donant fruits francament interessants.

No cal dir que buscarem el màxim desplegament dels nostres drets lingüístics, només aquí podríem treballar una bona estona, també per acord, consens i perspectiva transversal, seguirà sent el punt de partida del nostre treball. Des del punt de vista social treballarem la idea de prestigiar i qualificar l'ús del català i engrandir el seu estatus. Jo sóc dels convençuts que és des de la idea de prestigi i de qualificació en el seu ús social que anirà millorant i engrandint la pràctica del català. Crec que els catalans tenim dret a organitzar la nostra pràctica lingüística com ens sembli més oportú, som, que jo sàpiga, un poble adult, amb institucions democràtiques que ens donen lleis, no crec que ningú ens hagi de dir de quina manera hem d'organitzar la relació amb el català ni amb el castellà ni amb les altres llengües. Estic convençut que des del punt de vista de la perspectiva de consens i del prestigi avançarem de manera decidida.

Tractarem de fer polítiques, doncs, també eficients, n'hi han algunes, moltes de les que s'han anat fent que ho són, i exigirem que les mateixes polítiques de l'Estat en aquestes coses, doncs, també ho siguin. Desplegarem polítiques actives en les àrees on perviuen els obstacles més clars, dins de l'Administració pública en l'àmbit de la justícia –ja n'he parlat amb el Departament de Justícia i amb la seva consellera–, amb algunes empreses de serveis, amb alguns mitjans de comunicació, amb algunes coses vinculades a les noves tecnologies, que els costa d'incorporar el català; en l'àmbit del cinema, seguint les pautes aprovades per la llei, després en parlaré. Desplegarem polítiques actives d'acolliment lingüístic per

als ciutadans nouvinguts, s'està fent, cal millorar-ho i acollir-ho una mica més. I amb la directora general hem comentat que hauríem de mirar d'estudiar com desplegar polítiques una mica més de prestigi, especialment entre la gent jove, sota l'impuls de les recomanacions del Consell Social de la Llengua Catalana de fa un parell d'anys.

Rellançarem la cooperació amb els territoris de parla catalana. I a nivell espanyol, doncs, tractarem de fer complir allò que l'Estat plurinacional i plurilingüístic de la Constitució diu. El mateix farem a nivell europeu, mirant de fer servir aquells acords que ja s'han pres, el del 2005 sobre la presència del català al Consell d'Europa, i l'establiment d'aliances amb aquells països o realitats lingüístiques que tinguin possibilitat d'acord amb nosaltres.

Mirarem de..., mirarem..., relançarem..., sempre que dic mirarem, pensin que vol dir..., és una qüestió de tic, no dic que mirarem, farem. Concertarem amb tots els agents implicats, relançarem i optimitzarem les eines que disposem, per exemple el Consorci per a la Normalització Lingüística, és estratègic, però és evident que s'ha de refer una mica, ho diu tothom, ho sap tothom. Reforçarem i donarem major visibilitat al Consell Social de la Llengua Catalana i, per tant, doncs, mirarem que tot aquest conjunt d'eines facin un petit salt des del punt de vista de les seves funcions i qualitats.

Ja els he dit abans que desplegarem en el marc de la llengua un projecte de lectura pública, perdó, de lectura, amb convicció. La lectura és un bé públic de primera necessitat, la lectura no és exclusivament una responsabilitat escolar, és una responsabilitat cultural, familiar, social, i l'hàbit de la competència lectora és clau, perquè el conjunt de la vida cultural millori. Treballarem amb la conselleria d'Ensenyament i, evidentment, comptarem amb dues xarxes que tenen una gran importància, la de Biblioteques i la magnífica xarxa de Llibreries que ha d'acabar sent, acabaran sent prescriptors, prescriptores essencialment. No cal dir que la lectura no s'oposa a la cultura digital, la cultura digital té noves significacions, que també haurem d'integrar, però en tot cas, volia remarcar sobretot l'àmbit de la lectura.

Desplegarem el Pla integral per enfortir el patrimoni català, és una de les grans paradoxes de la cultura catalana. Tenim la immensa fortuna de tenir un patrimoni extraordinari que, de vegades, l'expressem o el vivim com si fos una càrrega o com

si fos una llosa. Hem d'aconseguir que el conjunt patrimonial, que inunda, que tracta el conjunt del territori i que no està prou vertebrat, el fem emergir i li donem ús. Recuperació del patrimoni i ús d'aquest patrimoni han de ser dues peces que van lligades. Insisteixo, hi ha bons exemples en altres països que hem de tenir en compte. Hi ha molt equipament, però hi ha poca xarxa, hi ha molta rehabilitació, però hi ha poca disponibilitat per als ciutadans, hem fet molta inversió, però no hem fet sistema, i aquest conjunt de coses són essencials. Com és essencial que es parlin els dos àmbits de gestió que tenim, el de la Generalitat, és a dir, el nacional, i el local. Tenim un conjunt molt bo, però ens falta relat global, i ara m'allargaria, perquè m'agrada, sobre com incorporar el nostre imaginari col·lectiu el que ens han deixat els ibers, els grecs, els romans, el romànic, la industrialització, el Modernisme, les avantguardes i la contemporaneïtat. Només això ja dóna per fer una temporada llarga de gestió.

Tenim béns patrimonials declarats Patrimoni de la Humanitat, diversos, de molta importància, així els Castellans com l'última incorporació, però Gaudí, en fi, totes aquestes coses els hi podem donar molt més valor. I tenim una altra cosa que normalment no posem en relleu, el director general m'ho fa notar sempre, tenim una experiència de rehabilitació i restauració extraordinàriament bona. Tenim molts professionals que estan situats en un nivell d'excel·lència extraordinari a nivell europeu.

Bé. Els nostres objectius es derivaran de tot això, posar el patrimoni en valor, fer-lo sostenible, calendaritzar, vertebrar la xarxa dels nacionals, potenciar la xarxa de museus temàtics, després en referiré algun, la restauració i la rehabilitació poden ser un bon jaciment d'ocupació. I potenciar la dimensió social i econòmica amb els vincles turístics de tot el desplegament del patrimoni. Modernitzarem la gestió, a través d'allò que abans els suggeria de l'Agència de Patrimoni.

Ara hauria d'entrar en tot el conjunt de realitats que se'n deriven: el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica. El Museu Nacional d'Art de Catalunya és un gran museu, l'hem d'empènyer més encara en el seu potencial internacional. És el primer museu, des del punt de vista artístic de la nostra tradició, fa una gran aportació, encara li demanarem una mica més en aquest paper de capçalera, en aquest paper capçalera de xarxa.

L'exposició que el MNAC està fent a Madrid és una joia, si tenen l'ocasió la van a veure.

El Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica, aquest el cito només per una cosa, perquè és un museu que parla menys i fa més..., fa més exagero, és un dels museus que parla poc i fa molt. En tot cas em plau felicitar-los, tenen feina, però fan molt bé la feina.

El Museu Nacional d'Història Natural de Catalunya és un museu que ve proposat per l'Ajuntament de Barcelona. Hi ha un conveni que s'ha de desplegar al llarg del 2011, el desplegarem, en sortirà, d'aquest desplegament un calendari nou, no sé si serà exactament el mateix que té l'Ajuntament de Barcelona al cap, però, en tot cas, és un museu que està en el cap de tots plegats, si bé, des de fa molt de temps, és un museu que no està en la Llei de museus, per tant haurem de veure com l'hi incorporarem i de quina manera, acabant convertint-lo, sí amb una peça, no només un acord bilateral, sinó d'una voluntat de la mateixa junta i de tot el que representa incorporar un museu a la Xarxa de Museus Nacionals.

El nou Museu d'Història de Catalunya, com saben aquest és un museu que està en procés des de l'any 2007. Els he de dir que el treball que s'ha fet és interessant sobre el concepte, missió i orientació, falten coses, el pla de gestió, el pla de costos, està per decidir la ubicació física. Té un calendari que ve marcat pel 2019 que és el moment que s'acaba el contracte del lloc on ara està ubicat el Museu d'Història de Catalunya, és una cosa de lloguer que encara estem pagant i que no els dic què ens costa, perquè em fa mal el queixal cada vegada que hi penso, però, en tot cas, tenim una mica de calendari. Jo els dic la meva opinió personal, sense haver-hi treballat gaire, sobre aquest museu, és que és un bon plantejament, que es pot desplegar i que segurament, en fi, no sé quin és plantejament de calendari que tenia al cap l'anterior conseller, aquest any hi continuarem treballant, però no gastarem. Per tant, si el volen qualificar com un projecte que des del punt de vista d'inversió congelarem en el 2011 i treballarem en allò que no és despesa, doncs, considerin-t'ho així.

El Museu Arqueològic de Tarragona és una cosa inacabable amb l'Estat. Intentarem que aquest inacabable, si tinc ocasió de venir aquí dintre d'uns mesos, espero que l'inacabable tingui un cert calendari, però això fa, també, uns vint anys que en parlem.

Hi ha alguns museus, dels petits, que em preocupen, perquè són el Museu del Paisatge d'Olot, el Museu del Còmic de Badalona, són tots museus que tenen alguns acords, el Museu dels Castells de Valls, són tot museus que tenen preacords, alguns més sòlits, d'altres menys sòlits. El compromís s'ha de mantenir amb tots, els acords estan per complir-se, el que veurem ara és com els programem, com els reprogramem en funció dels recursos que tindrem. Per tant, no en dono cap d'aquests per ajor..., anava a dir ajornat, no en dono cap per ajornat, el que haurem de veure és de quina manera els posem a la via en funció de les circumstàncies econòmiques.

Sobre el Museu Diocesà i Comarcal de Lleida, no hi ha res a dir, el museu funciona molt bé, només el que vostès ja saben, la posició que sostindrem des de la conselleria i des del Govern és clara, en el marc de l'acord del Parlament del 19 de maig del 2006, encara me'n recordo, 19 de maig del 2006. Aquí es va fer un acord sobre..., en fi, per unanimitat, si no recordo malament, el manteniment de la col·lecció d'art de la franja a Catalunya, i la seva no-desagregació com a col·lecció, la protecció està garantida, ja que està inscrita dins del catàleg del Patrimoni Cultural Català, protegida per llei. No cal dir que seguirem treballant per tal de fer un pacte amb Aragó, amb els germans aragonesos, si m'ho deixeu dir així. Això només se n'acabarà sortint si ens posem d'acord de com utilitzar de manera conjunta i sense vencedors ni vençuts, ni res de tot això, res més lluny del món de la cultura...

Fitxer 5

...conceptes d'aquest tipus i, per tant, crec que, en fi, ara hi han eleccions a l'Aragó, passades les eleccions haurem de reprendre, no cal dir-ho, el diàleg per intentar de trobar, mirar de trobar-hi una solució definitiva. La veritat és que amb això he tingut la impressió que no ha passat el temps, diguem-ne, on estàvem, estem.

Nosaltres hem fet un plantejament, on hem parlat amb els bisbes, i em penso que ens hem entès molt bé, sobre quines són les preeminències, què és el que ha d'anar primer, què és el que ha d'anar segon, la llei civil... En fi, em penso que les relacions estan en el punt que havien d'estar.

El Centre Cultural del Disseny també és una iniciativa de l'ajuntament, doncs, també hi han uns preacords, hi ha un marc general de conveni, mirarem d'anar-lo desplegant en funció de les circumstàncies que avui per avui tenim.

Arxius, per acabar de desplegar el Pla d'arxius, només en queden dos: Borges Blanques i Pont de Suert. Tots dos haurem de reprogramar-los una mica, i treballarem amb els territoris per tal de veure com minimitzem la qüestió.

Biblioteca de Catalunya, hi ha molta feina a fer, ja en parlarem, no em vull allargar ara.

«Papers de Salamanca», sàpiguen..., vull dir, estic citant els temes que són més tradicionalment cridaners. Saben que estem a punt de rebre teòricament la fornada del que se n'ha dit «UGT», i després queda una segona fornada. Hem demanat ja formalment la convocatòria de la comissió mixta, que té la missió d'acordar les condicions de tractament del fons que falta, eh? I, en principi, té data, si no recordo... –veritat director?–, té ja data, i en aquesta reunió ha de quedar fixat com tractarem l'última tongada. Estarem atents, perquè això ha de tornar, ja no té massa..., no té cap sentit que hàgim de seguir reclamant, de vegades mendicant que tornin aquests papers.

Hi ha feina a fer amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó, amb la biblioteca provincial, amb l'arxiu provincial, però aquests com són temes tan enquistats històricament ja no els cito; els afrontarem.

I actuarem en matèria d'adquisició patrimonial, jo hi ha algunes que, com he tingut ocasió d'escriure-ho moltes vegades, probablement alguns de vostès ho coneixen, a mi no em plau com des de l'Administració de l'Estat es tracten les col·leccions que es compren a Catalunya: el cas Centelles, el cas Balcells o la col·lecció Balcells. Penso que aquestes coses s'haurien de tractar d'una manera diferent per part de l'Estat, i mirarem de proposar algunes regles del joc.

Hi han algunes actuacions patrimonials pendents que també afrontarem, còmic, il·lustració, fotografia –tenim un patrimoni fotogràfic extraordinari que no tenim ben emplaçat–, ampliació de col·leccions d'art, de dacions i donacions, i algunes qüestions del fons de l'Estat, dels fons artístics de l'Estat que no aconseguim que tinguin ubicació..., que tenen ubicació exclusiva als museus de l'Estat i que no tenen l'oportunitat de vegades d'omplir forats de les pròpies col·leccions catalanes.

Tenim molta feina, però molt bon director general –no sé on és. En l'àmbit de la cultura popular i tradicional hi ha molta feina pendent, però la desplegem amb aquella convicció que abans els deia de modernitzar el valor d'aquesta tradició.

Vaig saltant coses.

Pla d'equipaments, sobretot el mantindrem reprogramant-lo, sobretot el que afecta els petits centres comarcals i territorials, els ateneus, totes aquestes realitats, personalment crec que tenen molta importància. Mirarem d'acabar el Pla de biblioteques, amb la data simbòlica del 2014, i penso que és perfectament possible. Està pendent el procés de traspàs de la titularitat de les biblioteques de l'Estat, això ja ho estava i fa també molts anys que dura, mirarem d'acabar-ho.

I finalment, deixo el cas patrimoni ràpidament, i finalment, els esmento, en l'àmbit de les empreses culturals, la molta feina que hi ha i les moltes opcions que tenim.

En l'àmbit del cinema, ja ho he dit aquests dies, continuïtat i ambició, o sigui, la feina s'ha fet bé i se li ha de donar continuïtat. Desplegem la Llei del cinema. Aquí tenim dos articles..., dos qüestions importants a desplegar: l'article 18, jo suposo que en unes poques setmanes els podré proposar la proposta de reglament, i tenim l'article 17, que és l'article del que significa tot el desplegament digital i tota la renovació tecnològica, i alguns altres articles que tenen importància notable. Continuïtat i desplegament d'aquests dos articles, acord, conveni amb TV3 i ICIC en la mateixa línia, doncs, que ha donat bons resultats. I, en fi, gràcies a la feina feta en aquests últims anys, podrem inaugurar d'aquí a poc la filmoteca al Raval, que es convertirà en un punt de referència de la història del cinema català.

El cinema..., l'audiovisual no s'acaba amb el cinema, hi ha molta feina a fer en l'àmbit audiovisual més enllà del cinema: animació, documentals, sèries televisives, entreteniment, drets de televisió, continguts per a noves pantalles digitals. Tot això configura un petit món ple o un gran petit món ple d'empreses a les quals haurem de prestar atenció.

Abans els parlava d'un clúster industrial que ha d'implicar empresa, tecnologia, universitat i suport financer. És perfectament possible, hi han prou empreses, hi ha bona formació, tenim algunes de les millors escoles de formació audiovisual d'Europa, no ho fem servir. Algunes, fins i tot, estan a nivell de rang internacional. Preguntin-ho al senyor Riera. Això ho hem de desplegar, o sigui, hi ha empresa, hi

ha formació, hi ha voluntat de renovació tecnològica i ens falta acabar d'ordenar la relació. Això no són subvencions, és una trama financerament orquestrada, ben muntada.

Hem de motivar la major convergència empresarial possible entre els sectors culturals: el món editorial i el món audiovisual, el món teatral i el món audiovisual són mons que s'han de trobar.

Llibre..., encara és el sector amb més potencial de la indústria cultural catalana. I de vegades sembla que sigui..., sembla que el tractem com si fos una cosa del passat; no, és una cosa plenament vigent i serà de futur. Es poden renovar, segurament, coses, s'ha de plantejar una ambició renovada en el conjunt del sector, la internacionalització de l'edició en castellà té recorregut, el reforçament de l'edició en català i dels mercats en català, la digitalització del sector, la xarxa de llibreries, modificar, millor el concepte de suport genèric, a més d'estimular la producció hauríem de posar èmfasi en la visibilitat i la competitivitat de les editorials. Aquí hi ha també feina a fer, però també des de l'ICIC està molt clar i es començarà ben aviat a resoldre-ho.

En l'àmbit de la creació literària, traducció, traducció, traducció, traducció, sortir, sortir, sortir, sortir, traducció, sortir, la paraula en el centre de l'educació, la paraula en el centre de l'educació, en el centre de la formació.

El món de la música és un món que donaria per una llarga estona, perquè és un món enormement complicat, és el sector que més està sent alterat i més ràpidament pel canvi digital. La pirateria, com vostès saben, està fent estralls. Jo personalment no defensaré posicions de defensa de la utilització absolutament lliure dels béns patrimonials que circulen a través de la xarxa. A mi em sembla que els creadors tenen dret, els qui vulguin, a posar-ho en llibertat i sense cost, però els que vulguin tenen dret a fer valdre la seva producció, el cost o el valor econòmic, tenen dret a viure, si volen, de la seva creació. Per tant, aquí hi ha un problema seriós de drets d'autor, en fi, que haurem de posicionar el nostre país, tant des del punt de vista de les lleis com des del punt de vista de la pirateria.

Tenim pendents algunes coses més, les orquestres, una assignatura també pendent des de fa molt de temps, la música orquestral. I aquí hauria de parlar-los de tres grans equipaments: el Palau de la Música, l'auditori i el Liceu. El Palau de

la Música, amb dos tres mesos tindrem l'arquitectura de la nova [#]feta, construïda de la nova estructura de govern del palau. No crec que anem més enllà de vuit setmanes, bé, no dic vuit setmanes, perquè després em diran que no he complert i no depèn només de nosaltres. Però aquest és el nostre objectiu com a mínim. Auditori, estem buscant nou gerent, perquè l'anterior gerent, gran gerent se'n va al Palau de la Música. I al Liceu li hem demanat..., el Liceu funciona bé, li hem demanat que faci un esforç de contribució important, justament és un dels grans equipaments del país, un esforç important amb la conjuntura que abans els esmentava.

Teatre, teatre podríem parlar de les virtuts del teatre català i de com s'ha desplegat en aquests últims anys, és un dels sectors forts, emergents. És gràcies a alguns centres públics, sens dubte, però és gràcies sobretot a la capacitat de molts emprenedors privats de fer bon teatre i de desplegar-lo.

Internacionalització, consolidar públic, suport al sector empresarial i suport al petit format com a taller d'emergències són les principals línies d'acció.

En dansa, a la dansa ja no sé què dir a la gent de la dansa, perquè portem dues generacions dient que els ho arreglem i han passat dues generacions, fa gairebé vergonya, diguem-ne, parlar en el sector de la dansa. Són dues generacions de persones que els hem dit: «ara s'arregla», i que els ho hem dit en termes generals, vejam si és veritat.

La dansa no és tan complicat, la dansa és una qüestió essencialment de circuits, tinc la impressió, eh? Espero que aconseguim enfortir aquests circuits catalans, estatals i internacionals.

Circ, no cal parlar-ne, és una de les coses que més bé han emergit en aquests últims anys. Hi ha un grup d'emprenedors i de gent amb ganes que li està donant força; nosaltres l'únic que hem de fer és seguir-ho i donar-los el suport necessari.

Arts visuals, galeries, gran objectiu, la possible fira d'art. N'hem de parlar, el sector ho vol, algun..., perdó, una part important del sector ho vol. Centres d'art, les fàbriques, nova generació d'equipaments i els festivals que tenim, els festivals que tenim desplegant-se, tipus Loop i altres, que em penso que configuren una xarxa sobre la qual haurem de treballar.

Introduïrem reflexió en el mateix sector sobre com incorporar l'arquitectura a tota aquesta trama de coses i sobre com incorporar-hi el disseny, la publicitat i alguns aspectes de la moda. Els he de dir..., els aspectes creatius de la moda. Els he de dir que la UNESCO incorpora aquests sectors en els seus àmbits de definició cultural, no la part industrial, però sí la part creativa d'aquests àmbits.

Bé, això és aproximadament el que els volia dir. Sé que m'he passat, ho he fet una mica massa llarg, segur. Això és el Parlament que imposa.

Jo personalment crec que hauríem d'intentar tots plegats posar en marxa, posar-nos en marxa, convèncer-nos que això de la cultura, en fi, hi han diferències de criteri, hi han diferències d'opinió, hi han posicions, cadascun d'aquests àmbits, cadascuna de les opcions que ja he esmentat pot ser discutida, però tot i així, tal com diria el mestre Pierre Vilar, hi ha un substrat comú, que és el que identifica el catalanisme. El mestre Vilar diu: «El catalanisme és allò que de comú teniu els catalans i és essencialment cultural.» Jo crec amb aquest substrat comú. I penso que encara que hi hagin diferències possibles, ens convé que el substrat comú sigui el més gruixut i el més sòlid possible.

Crec que ens convindria posar un cert de les persones del món de la cultura, del món de la política, del món de la convicció cívica a favor d'un cert enfortiment de la cultura catalana. Ens convindria. Jo personalment amb tot aquest moviment, més imaginat encara que real, ja saben que n'hi acostumava a dir «deuentisme», quan feia articles, i m'atreveixo a dir-ho aquí, crec que ens convindria la construcció d'un cert deuentisme, és a dir, un moviment col·lectiu on no s'aparquin les diferències, però no s'engrandeixin les diferències, eh?, i, en canvi, les coses de gruix s'hi posin. Crec que aquest deuentisme hauria de ser alguna cosa així com obrir un procés conscient de renovació cultural, ens convé, hauria de significar concloure de manera definitiva amb el llegat del seny ordenador dels noucentistes, escoles, biblioteques i museus. Els noucentistes van dir dues coses: una, «fem infraestructures», i nosaltres crec que està bé que diem «acabem-les», i l'altra, els noucentistes van dir «orientem els principis», és a dir, fem de l'Administració pública la directora del procés; nosaltres hem de dir «no, això no, això s'ha de fer des de la voluntat de continguts lliures i plurals de màxima qualitat i excel·lència.»

Internacionalitzar la producció cultural, posar la qualitat en primer pla, pensar la nació com a subjecte cultural, ser una mica més estatistes, en el sentit que una

bona cultura necessita un bon estat i una bona actitud d'estat, ser ambiciosos, ambicionar arribar a molts catalans que participen poc en els processos culturals i mirar que des de la cultura es plantegi o sigui un subjecte clau en la mateixa transformació o modernització del país.

Tot això els ho proposo per treballar en els propers anys i per concretar-ho en aquest gran acord per a la cultura que abans els esmentava i que em sembla o que, en fi, intentaré que ens ocupi una part de les properes setmanes, mesos per veure si aconseguim que tots vostès hi juguin amb la mateixa convicció que nosaltres.

Gràcies, president; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva...

Fitxer 6

[#tensió] i una bona pel·lícula dura una hora i mitja. Una bona intervenció al Parlament no pot durar mai més de quaranta minuts. Per tant, dec haver fet una bona pel·lícula però una malíssima intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. M'ha semblat que, atès la naturalesa de la compareixença, era bo en aquesta primera compareixença ser una mica generós amb l'assignació del temps i tolerar els deu, quinze minuts que el conseller ha depassat el seu temps màxim. Tal com he dit al principi, farem una petita pausa d'uns deu minuts, acabada la qual els grups tindran el seu torn d'intervenció. Fins ara.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

Fitxer 7

El president

Bé, com hem convingut, és el torn dels diferents grups parlamentaris, i donaria la paraula a la senyora Consol Prados, que és la portaveu del Grup Parlamentari Socialista. Quan vulgui.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Bona tarda als diputats i a les diputades, a totes les persones que ens estan acompanyant avui, especialment la benvinguda al senyor conseller i a tots els membres del seu equip del Departament de Cultura. També felicitar-lo avui en públic pel seu nomenament i el desig d'encerts i sort.

El que hem sentit aquesta tarda, el que ens ha explicat, de fet, hem de dir que ho hem sentit moltes vegades, ens és familiar, el que ens preguntem és com s'integren les seves propostes, les seves reflexions dins un govern que, almenys pel moment, s'està caracteritzant per les seves inconcrecions. És veritat que ens ha fet una fantàstica descripció, jo crec que faltaria alguna concreció, que suposo que també anirem determinat, concretant i treballant, ha estat més conferència, no?, que intervenció, sobre quines han de ser les polítiques concretes del Departament de Cultura.

Crec també que estarem d'acord que continua sent necessari encara avui abandonar o no tornar a caure, no tornar enrere en una concepció de la cultura obsoleta, de la anormalitat, per entrar de ple en un discurs de construcció des de la normalitat, la continuïtat, la complexitat i l'ambició, en paraules seves –suposo que se'n recorda del llibre blanc de la cultura catalana–, no caure, eh? –no caure– en aquesta anormalitat obsoleta de la cultura. Però sí que veiem d'entrada dues contradiccions, dues regressions importants respecte a les cotes assolides o legitimades fins al final del mandat anterior, i les podem, les volem posar de manifest. Una és el retorn dels mitjans de comunicació a Presidència, amb tot el que això significa de corretja de transmissió política i també de pèrdua d'autonomia d'un servei públic que és decisiu per a la democràcia, però no només per aquesta pèrdua d'independència, sinó per aquesta pèrdua de la capacitat del departament, de la conselleria de Cultura, de vinculació amb els mitjans públics, tant pel que fa a

la funció cultura que aquests mitjans ha de poder desenvolupar, com amb relació, per exemple, amb la indústria cinematogràfica i audiovisual. Aquesta és una. L'altra qüestió o contradicció, que ja veiem en l'estructura del Govern, és el retorn de la política lingüística a la conselleria de Cultura, perquè això ens fa pensar en la vella confusió entre política cultural i lingüística, la política lingüística eix[#] transversal, i per això havíem aconseguit situar-la a Presidència o Vicepresidència per tal de garantir la seva actuació com una actuació que ha de ser del tot transversal. La llengua creiem que té un caràcter social que ha de ser una responsabilitat i una tasca compartida per part dels diferents departaments de la Generalitat.

Senyor conseller, aquestes valoracions no només les fem nosaltres, ho diu la gent que vol uns mitjans autònoms i culturalment de qualitat, i la gent de la creació i la producció cinematogràfica, i també ho diu i ho pensa la gent que fa molts anys que treballa per la normalitat del català i que creu que la llengua té una gran funció social i integradora. Preguntar-li quina és la seva valoració, si està d'acord amb aquestes dues qüestions.

Li he de dir que celebrem, ho celebrem, la proposta que ens fa de l'acord nacional per la cultura, ho celebrem perquè forma part del nostre recorregut, del capital que hem anat construint no només els socialistes sinó també amb tanta gent que ens ha acompanyat, amb la qual hem compartit complicitat al llarg dels anys. I li he de dir, senyor conseller, que tindrà el nostre suport aquest acord si aquest acord ha de significar una estratègia compartida que posi en valor la cultura com a factor clau de desenvolupament personal i col·lectiu, i com a potencial per afrontar els reptes del segle XXI. Ens ha apuntat alguns eixos, i que ens convocarà, i segurament tindrem ocasió de poder parlar abastament, però creiem que avui també és necessari que des del Grup Socialista plantejem quins són els eixos, els pilars que ha de tenir aquest pacte, aquest acord nacional per la cultura.

Per nosaltres són importants tres aspectes: un és el compromís entre les administracions catalanes, per tant, compromís amb els territoris, vostè també ha explicat, ha parlat d'això; un segon objectiu principal és el compromís amb els diferents sectors de la cultura, per tant, compromís amb la societat, i un tercer és compromís amb la densitat cultural, aquest concepte que vostè ha utilitzat, que nosaltres compartim, de cicle curt i de cicle llarg, i que entraré breument en cadascun d'aquests aspectes.

Compromís amb les administracions i amb els territoris. Cal desplegar el pla d'equipaments culturals, és evident, i som conscients de moments de dificultats econòmiques i, per tant, s'haurà de pactar, consensuar, amb els ajuntaments i els territoris quines són les prioritats, els calendaris i el finançament, Jo crec que també hem d'aprofitar el moment per qüestionar qui és, què és que ha de representar l'equipament cultural del segle XXI, aquestes fàbriques de què vostè ens parlava i, sobretot, amb un objectiu de treball en xarxa, de construir xarxa, la Catalunya en xarxa, sobretot a través de les seves ciutats mitjans que pot crear pol de benestar, centralitat de benestar, de cohesió i de cultura.

Aquest segon compromís, que per a nosaltres és important, amb els sectors i, per tant, compromís amb la societat, per a nosaltres significa la defensa que la cultura ha de ser una responsabilitat compartida, que necessita de polítiques públiques però que no tota la gestió, ni tota la responsabilitat ha de ser la pública i, per tant, això passa per tenir, creure i tenir confiança en la mateixa societat i en els diferents sectors culturals del país. Un acord, per tant, que recull els principals reptes dels diferents sectors. No estem parlant de repartidora, tot al contrari, parlem de confiança, de compromisos, d'accions concertades, d'enfortiment, de relació honesta, transparent i contrastada.

I el tercer compromís, amb la densitat cultura que vostè ens ha explicat, que ja no és qüestió de posar més intensitat d'equipaments de diferents organismes sinó també, i sobretot, d'equitat i de justícia, densitat cultural, i, a més a més, des d'una concepció de la cultura socialdemòcrata, que és la nostra, i que espero que continuï sent la seva, aquesta densitat és també equitat i és també justícia.

Crear les condicions per millorar l'accés a la cultura, pensem en els públics, però hem de pensar sobretot en els no públics, ens explicava que tenim un mercat petit, i aquí hem de fer també tot un treball i una reflexió, unes propostes per treballar i per posar la nostra atenció en els no públics: com millorar l'accés dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya a la cultura a través dels serveis, de les relacions, de les xarxes. Més densitat cultural també significa més capital humà i social. Com crear ecosistemes propicis per a la creativitat, la innovació, l'accés a la cultura? Arribar a distribuir continguts de qualitat gràcies entre altres a l'anella cultural, que és una experiència, no?, amb una programació estable, i que és positiu.

Ens ha explicat, i hi estem d'acord, que necessitem una relació necessària, imprescindible, urgent, m'atreviria a dir, entre cultura i escola, i hem de ser valents, agosarats també en elaborar i desplegar un pla marc d'ensenyaments artístics en aquesta línia de treballar per augmentar la densitat de la cultura. Pot comptar amb nosaltres, i el pacte que ens proposa hi podem treballar si segueix aquestes estratègies, sobretot estratègies compartides. Clar, ens fa pensar també en el 1985, en aquell moment l'altre intent de pacte, no?, que el conseller de Cultura d'aleshores, en Joan Rigol, va creure en el pacte cultural imposat en aquell moment pel PSC i per molta gent, però formava part d'un govern que no s'ho va creure i no li va permetre. Ja sabem tots com va acabar, perquè esperem que no torni a passar el mateix.

Ens ha apuntat breument sobre la reorganització de l'estructura del Departament de Cultura, que caldrà fer alguna cosa, hi estem d'acord, estem d'acord que en els darrers anys s'han creat nous organismes dins de la mateixa administració, però ha estat més una acumulació. que ara es necessita reordenar. La finestreta única, sí que ens agradaria saber una miqueta amb més concreció, la finestreta única pel que fa a les subvencions, què significa, què pot aportar, què pot canviar, no?, pels altres, pels organismes que en aquests moments estan donant subvencions.

Aniré de pressa també apuntant algunes altres qüestions com és el CONCA, creiem que necessita un bon encaix, i li preguntem també, i segurament ja tindrem més temps, no?, però quin creu que ha de ser aquest encaix. El CONCA ha de tenir el prestigi i la fortalesa si les seves funcions s'adrecen a l'avaluació de les polítiques, als indicadors de la cultura, a les anàlisis i a les propostes de futur, la recerca del talent, la promoció de la creativitat, la garantia de la transparència, i em sembla que en això també compartim amb els sectors.

Ens agrada parlar d'empreses culturals, vostè ho ha fet, creiem qualifica de perseguir quatre conceptes que per a nosaltres són claus: talent, sostenibilitat, transparència i competitivitat. I és veritat, la cultura és, ha de ser un dels motors de l'economia. En aquest sentit, com creu o com s'ha de connectar amb els altres sectors de la ciència, de la recerca, de la innovació, sobretot des d'aquest concepte que els creadors i els productors culturals són emprenedors que cal protegir i que cal promocionar. Però més enllà d'aquesta ordenació, que segurament s'haurà de fer des de les estructures, creiem que hi ha un element

primordial, la transcendència de la cultura més enllà del mateix Departament de Cultura, i que vostè també apuntava, i que estem d'acord, la seva implicació per tenir influència en l'educació, en l'economia, en l'ocupació, en el turisme, en la recerca, en la innovació. Segurament, no?, aquesta política cultural molt transversal.

Acabo, i em deixo alguna coseta per després, pels minuts que se'ns donarà, sobre la Llei del cinema. Tindrà el nostre suport si vol conciliar l'increment de projectes en català i en versió original amb la digitalització de les sales. També saber una miqueta, quin calendari previst, quins punts principals del reglament. I vull apuntar, recollint unes paraules d'Isona Passola, de la productora de *Pa negre*, que l'altre dia va dir quan va recollir el premi, el premi que jo crec que ha de ser el que ens ha de marcar: «La gent del cinema va per davant, cap problema en premiar una pel·lícula en català, perquè el que es reconeix és la qualitat.» Aquesta crec que ha de ser la normalitat de la nostra cultura, la capacitat de competir perquè és de qualitat i perquè té excel·lència.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Prados. Ara és el torn de la portaveu del Partit Popular de Catalunya, senyora Alícia Alegret, que ja hem anunciat que es partiren el torn amb la senyora Maria José García, i, per tant, quan vulguin tenen la paraula.

Alícia Alegret Martí

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, senyor conseller, permeti'm que les meves primeres paraules públiques com a diputada en aquesta casa i també com a portaveu a la comissió de Cultura en representació del Grup Popular siguin per felicitar-lo a vostè pel càrrec i a tot el seu nou equip que l'acompanya, per les responsabilitats que han assumit al capdavant d'aquesta conselleria de Cultura.

Té per endavant molts reptes, senyor conseller, i li desitgem una bona feina i sobretot una bona gestió, una gestió que ens agradaria que fos oberta, no excloent, i sobretot una gestió que uneixi i cohesioni i no divideixi o sectaritzi o intervingui encara més un sector tan important i que hauria de ser tan independent i lliure com és el cultural en totes les seves vessants.

Són temps difícils, vostè ho ha dit, econòmicament difícils, temps en què caldrà el sentit comú i certa dosi d'imaginació per gestionar tot allò referent a la cultura i a les arts; certa dosi d'imaginació, certament, perquè ni la cultura ha assolit la xifra del 2 per cent del pressupost, com seria desitjable, sinó que a més es preveu una retallada amb coherència dels ajustaments pressupostaris que estem patint a tota l'Administració, però és que les xifres de l'anterior legislatura quant a dades pressupostàries destinades a cultura són molt preocupants: hem passat en quatre, amb una gestió del Govern tripartit, de l'1,13 per cent del pressupost a un 0,98 per cent; actualment el pressupost destinat a cultura no arriba ni a l'1 per cent.

Senyor conseller, avui hem sentit les prioritats que vostè ha definit per aquesta legislatura, pel proper any, per la propera legislatura sencera, i fins i tot pels propers deu anys, certament ambiciós i certament estratègic. Parla de retallades del 10 per cent, vostè ens parla del què vol fer però no números concrets, però sí sabem que no tenim clar què destinarem a cada lloc, però sí que globalment tenim una retallada del 10 per cent.

Senyor conseller,...

Fitxer 08

...conseller, ara li faig una reflexió més global, extensible a tots els membres del Govern. Realment vostè creu que totes les conselleries, tots els departaments tenen la mateixa importància per tal de retallar tothom igual un 10 per cent? Podien haver buscat un altre criteri per mantenir, per exemple, pressupost destinat a educació, a sanitat, a benestar, retallar menys en cultura o retallar més en altres llocs que serien menys prioritaris en aquest context de crisi.

Però, en tot cas, i entrant en el que ens ocupa, el Departament de Cultura, en lloc d'anunciar una reducció global del 10 per cent en tota la conselleria, podem parlar de millorar, d'optimitzar recursos. Vostè ho ha fet, ha fet una explicació a grans trets d'on voldria optimitzar i d'on vol reduir dualitats. Es podria plantejar també retallar ajuts econòmics, per exemple, que avui reben entitats de fora de Catalunya, això sí, entitats amb una marcada càrrega ideològica, per tal que segueixin fent allò que a vostè li agrada, com ha dit en la seva intervenció, com és la construcció nacional catalana.

I és que vostè és un conseller, pel que hem vist fins ara, profundament ideològic; hem vist grans titulars aquests dies, seus, autodefinint-se com a socialdemòcrata i catalanista, l'hem vist reclamant un estat propi per a Catalunya, hem vist com vostè sortirà en una pel·lícula sobre la República Catalana, com manté la programació al Teatre Nacional de Catalunya per a aquesta quaresma d'una obra clarament ofensiva per als cristians i que, recordem-ho, financem amb diners de tots. I, al nostre entendre, senyor conseller, tot apunta que vostè és el peatge que ha pagat Convergència i Unió, que ha pagat el president Mas a l'esquerra nacionalista i que no té ni ganes ni intenció de perdre la càrrega ideològica que el defineix. És legítim, és la seva opció, però no és la nostra. I així no sé si avançarem massa en gestió cultural o en consens social.

Avui la indústria cultural, la cultura, les arts, la creació el que necessiten és gestió eficient i acurada, que els permeti créixer sense ingerències ni càrregues ideològiques tan marcades. Necessitem respostes i no adoctrinament. El que cal és despolititzar la cultura catalana, que és la cultura de tots, no només dels que volen construir una identitat nacional pròpia. Sigui vostè també a partir d'ara el conseller de tots els catalans, gestioni sense exclusions ideològiques i aquí ens trobarà.

I entenem que una declaració d'intencions en aquest sentit és la que ens proposa del gran acord nacional per la cultura. Senyor conseller, la nostra pregunta és si ens buscarà a tots per a aquest gran acord nacional de la cultura, perquè si és així segur que trobarem espais d'unió, espais de col·laboració, espais de treball conjunt. I, per tant, en aquesta línia d'inclusió també ens hi trobarà.

Ha parlat d'internacionalització de la cultura catalana. Les seves paraules no poden ser buides i, coneixent la seva trajectòria i la seva capacitat de gestió, estem segurs que no ho seran. El Govern tripartit, del qual vostè va formar part durant un temps, va intentar trencar els llaços amb la resta d'Espanya. Quan parla d'internacionalització de la cultura catalana a què es refereix exactament? Tornarem a ser els impulsors de la indústria cultural catalana per tal que aquesta sigui un dels motors de la indústria espanyola o reiterarà les maneres de fer d'un govern que va ser excloent i que va trencar ponts i llaços amb la resta de l'Estat? Miri, *Pa negre*, com han comentat abans, la gran guanyadora d'aquest cap de setmana, és el gran exemple que a Espanya no ens odien, sinó que, si fem les

coses ben fetes i amb qualitat, ens admiren i ens ho reconeixen, fins i tot al més alt nivell.

Ens creiem o no ens creiem que tenim una indústria cultural molt potent a Catalunya i que aquesta no pot créixer, ni tan sols sobreviure dignament, sense buscar aliances i complicitats amb la resta d'indústries culturals espanyoles? La indústria cultural, com a indústria, també ens ha d'ajudar a sortir de la crisi, però això no sé si ho tenen massa clar, ja que, per exemple, si mirem enrere, a l'Acord sobre la internacionalització de l'economia catalana, on no hi ha l'assignatura del Departament de Cultura, a més de tot el paquet previst, només una acció fa referència a indústria cultural, que és l'anella cultural i que actualment, per cert, està aturada. Senyor conseller, si ens creiem que és una indústria apliquem polítiques lògiques perquè aquesta pugui créixer.

Parlem de cooperació entre públic i privat. Li volem recordar que la primera llei que havia d'entrar en aquest Parlament del conseller Tresserras, l'any 2007, era la de mecenatge, i que encara estem esperant. Què ens vol dir amb aquesta col·laboració publicoprivat? Impulsarà la llei de mecenatge? Parlem de partenariat? Com vol dur a terme aquesta col·laboració? I aquí sí que ens agradaria saber..., perquè trobem que les fórmules publicoprivades són *a priori* les que acostumen a ser molt més eficients i eficaces en gestió.

I, en tot aquest context, també parlem del Conca, aprovat per llei, amb unes competències clares i definides per intentar despolititzar la cultura i especialment les subvencions. Entenem que vol reconvertir el Conca, és a dir, vol canviar o derogar la llei? No ens queda clara una cosa: vol canviar la filosofia, el concepte, els termes del Conca o no vol fer-ho? Si no vol fer-ho, també ens agradaria que aquest debat ja quedés tancat avui i comencéssim a treballar tots plegats en la mateixa direcció.

Finalment, sobre la llei del cinema, no ens queda clar, senyor conseller, si té la intenció de desplegar la llei a través del reglament per impulsar sancions o no. I ho diem perquè hem vist declaracions seves en les últimes setmanes, una al *Diari de Girona* el 5 de gener, que ens deia: «Hi haurà d'haver algun tipus de sanció perquè, si no, ja hem vist mostres clares que la gent no s'ho acaba de creure.» I una altra en *El país* el 31 de desembre del 2010, que en el titular ens deia: «Déjenme que estudie el reglamento, que está casi redactado, para crear un relato

que me permita buscar hasta el último minuto el acuerdo y el pacto.» Quan vostè parla de continuïtat en la Llei del cinema, parla també de sancions? En què quedem, busquem l'acord i el pacte amb el sector o imposem i apliquem sancions? I quan parla de pacte amb el sector, a què es refereix? En síntesi, esperem veure el reglament per saber cap on anirem, però nosaltres creiem que ni les sancions ni les imposicions són el camí per a una bona gestió cultural.

Un apunt molt ràpid pel que fa al Pla d'equipaments culturals de Catalunya i a la col·laboració, que vostè ha comentat, amb els ajuntaments. Hem vist com la majoria d'ajuntaments catalans, començant pel de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la resta d'organismes han reduït el seu pressupost en cultura. Sabem també que aquestes col·laboracions amb la Generalitat acostumen a finançar-se el 50 per cent l'Administració municipal o comarcal i el 50 per cent la Generalitat. En aquests equipaments i en altres, com els d'urem a terme?, com no podem paraitzar-ho per qüestió de finançament si estem retallant els pressupostos també a nivell local? Aquí vostè té una gran tasca per endavant i segur que tindrà prou cintura política per intentar dur a terme aquells projectes prioritaris, que confiem que no quedin paraitzats, perquè en el territori han sigut impulsors no només de la cultura, sinó de l'atracció comercial, empresarial i de tota la societat civil.

Acabo amb una reflexió. A nosaltres no ens preocupa que el nacionalisme es basi en la cultura; el que no ens agrada, el que ens preocupa de veritat és que la cultura catalana es basi en el nacionalisme i, en alguns moments, en l'independentisme. Demanem gestió i no instrucció ideològica; demanem que es cregui que la indústria cultural ho és, d'indústria, i que com a tal cal tractar-la i gestionar-la.

Moltes gràcies.

María José García Cuevas

Brevemente, gracias. Honorable *conseller*, el mandato constitucional de especial respeto y protección de las distintas modalidades lingüísticas de España se ha desarrollado en Cataluña hasta la fecha mediante una política lingüística que a nuestro juicio ha llevado a actuaciones que incurren en discriminación de los catalanes por razón de su opción lingüística, en contra de nuestro propio Estatuto, que en su artículo 32 dice que todas las personas tienen derecho a no ser discriminadas por razones lingüísticas. Este grupo parlamentario defiende el

fomento de la lengua catalana, quiero dejar-lo bien claro, pero siempre dentro de los límites constitucionales, porque es la ley la que nos da el marco de convivencia; lo demás son aspiraciones legítimas políticas, pero lo que tenemos es que cumplir la ley.

La ley dice que la Administración pública catalana no puede establecer preferencia por una de las dos lenguas, ni siquiera en su ámbito interno. Y también dice que los ciudadanos tienen derecho a la opción lingüística y, por tanto, son exactamente iguales frente a la Administración, cualquiera que sea la lengua que elija. Esta es la ley y esta es la doctrina del Constitucional. Sin embargo, en la práctica la política lingüística ha generado una administración autonómica monolingüe y un trato discriminatorio para los castellanohablantes. Concretamente, para recibir comunicaciones administrativas en castellano se exige petición expresa a la Administración, en contra de la doctrina del Tribunal Constitucional, que se puede encontrar en el fundamento jurídico 14 de la sentencia 31/2010.

En el ámbito de las relaciones entre particulares, por ejemplo, no se permite la rotulación informativa de negocios solo en castellano, aunque sí se permite solo en catalán, sancionando además con multas de hasta un millón de euros. Esta política punitiva nos parece especialmente rechazable y desproporcionada. La intromisión en el ámbito privado ha llegado a esferas en las que carece de cualquier tipo de justificación, porque ¿qué argumento se puede esgrimir para defender que las actas de las reuniones de las comunidades de vecinos deban redactar-se al menos en catalán, como impone el artículo 553-27 del Código civil catalán? Estamos en un ámbito puramente privado; entendemos que debería permitirse a estas personas el uso de una sola lengua, a su elección, incluso una no oficial.

En definitiva, honorable *conseller*, este grupo parlamentario le pide que oriente la política lingüística de manera que el fomento y protección de la lengua catalana no implique discriminación alguna para ningún ciudadano. Esto creemos que es perfectamente factible y, además, congruente con nuestro ordenamiento jurídico. Contará con nuestro apoyo para orientar la política lingüística hacia el fomento del catalán en positivo, sin multas ni discriminaciones. Estamos convencidos además de que esta política será mucho más eficaz y generará un mayor aprecio por la lengua catalana en nuestra sociedad.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyores Alegret i García. Ara és el torn de la senyora Dolors Camats, portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies, conseller, benvingut, enhorabona. També enhorabona al president de la comissió. I, de fet, volíem donar la benvinguda a tot l'equip que l'acompanya; alguns són vells coneguts d'aquesta casa –s'ha emportat algunes exdiputades; avui no aconseguixo veure-les per aquí, però les té en el seu equip i, per tant, també les volem saludar.

Certament vostè ha fet un primer diagnòstic. Ens ha dit, no?: «Faré un diagnòstic, faré objectius, propostes i alguna concreció» –no n'hem sentit gaires; ja li ho deien. Però ha començat amb un diagnòstic. Deixi que el nostre grup li apunti dos elements que hem trobat a faltar en aquest diagnòstic. Probablement, el primer, un reconeixement, més enllà de la continuïtat, un reconeixement més explícit de l'embranchida que la política cultural en els darrers anys ha agafat en el nostre país, una embranzida que té la traducció en la implicació del territori, en el desplegament d'una política cultural arreu del país, en la implicació d'equipaments nacionals que estan també en el territori, en plans estratègics, en plans d'equipaments, en inversions, en xarxa, un impuls de sectors oblidats: el circ o la dansa –vostè parlava de la dansa; i tant, que pateixen, però i el que havien patit i el que havien estat oblidats?–, en increments d'inversió constants que només la crisi ha aconseguit aturar, o va aconseguir aturar, que no disminuir.

Només un apunt a la seva fórmula, segona fórmula màgica que ens donava, aquest menys u més u per dos; la suma és zero. M'imagino que no és el que volia dir. Menys u més u, per dos, és zero –depèn d'on posi el parèntesi, con tot (*rialles*), oi? Per tant, menys u més u, parèntesi, per dos, és zero. Per tant, ja li dic que procuri posar el parèntesi bé, si no, suposo que el que dona és un missatge equívoc i, per tant, m'imagino que no és el que volia donar.

El que li volíem dir també, en aquest context que vostè acabava de situar, és que nosaltres hem defensat sempre –ens ho deu haver sentit a dir també, perquè també havia comparegut vostè en aquest Parlament i era jo precisament qui també

intervenia—..., fèiem sempre un accent molt marcat en la necessitat que la cultura fos —vostè ho ha apuntat en algun moment, eh?— no només indústria, no només creació, també societat, també comunitat, també millora del benestar i la inclusió social. Nosaltres hem volgut posar sempre l'accent en l'accés a la cultura —això és el que li hem trobat a faltar en el seu discurs—, no només a gaudir, a consolidar públics —potser també li ha faltat de la necessitat d'ampliar-los i de vincular-los, aquesta necessitat de vincular educació i cultura. Perquè cultura també és, com deia, no només gaudir: pensar, crear, aprendre, compartir. Cert, que la cultura ens fa més país; cert, que la cultura ens fa més nació; cert, que la cultura ens fa més rics, també en termes materials, però sobretot la cultura ens fa i ens ha de fer individus més lliures. I això té molt a veure amb l'accés, amb la universalitat i amb la igualtat d'accés a la política cultural, a les polítiques culturals, a la creació i a tot el que significa.

No ho sé, si seré conciliadora o no; hi ha un tema en què segur que ho seré molt més que el grup que m'ha precedit, ja li ho dic —no és nou, tampoc, i, de fet, ha estat bastant previsible la intervenció del Grup Popular. Nosaltres li demanem el foment del català, de la llengua catalana, del seu ús social sense pal·liatius, sense aquest terme, «en positiu», que li deia ara el Grup Popular; no ens sembla que es pugui fer «en negatiu» el foment de la nostra llengua, el seu ús, la seva riquesa. Ho hem dit ara, ho hem dit sempre, ho hem dit a tots els consellers al llarg de la història democràtica del nostre país: Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa, igual que el PSUC ho va estar en el seu moment, estarà al costat d'aquest foment, de la difusió, de la protecció de la nostra llengua. Atreueixi's a dir «la llengua dels Països Catalans»; vostè parlava de tots els territoris; ja veurà que no molesta, no fa mal dir-ho així. Sí, segur que els seus companys de viatge també li ho acceptaran.

Però en això hi ha una cosa que ens sembla que segurament no és prou estratègica; en aquesta definició del curt termini o del cicle curt que vostè diu, no sabem si és una bona decisió que això, que aquesta responsabilitat precisament de la llengua catalana torni a formar part del Departament de Cultura. No sé si és estratègic per a la llengua catalana, perquè és molt més transversal que la política cultural, arriba a molt més, no cal dir a l'educació i a l'assetjament que ara té en el sistema educatiu, de dins i de fora, però també amb tota la imbricació de la nostra

societat. Per tant, molta més transversalitat de la llengua catalana. No sé si li convé estar només a Cultura. Però tampoc a la cultura catalana no li convé anar només del bracet del que significa la llengua catalana; és el seu pal de paller, òbviament, però sempre hem dit que la cultura catalana no és només aquesta part, de llengua. Vostè ha tingut un lapsus...

Fitxer 9

...suposo, quan deia que aquesta conferència, bé, no ha estat una conferència, ha estat una compareixença. Home, en alguns termes sí que ha estat una mica conferència, senyor conseller, li deien abans, no? Ens ha vingut a explicar algunes coses més enllà de la seva responsabilitat de Govern i està molt bé, perquè vostè hi entén i en sap, no tot ho compartim, però sí que hi ha una part de conferència en el que ens ha dit. De fet, no he calculat el temps, però vostè ha dedicat uns cinc minuts –potser menys, eh?– escassos, a parlar d'una retallada del 10 per cent que té aquí esgarriat a part de la gent que està a partir de la tercera fila, que estan esperant què vol dir això, com es concreta, com els afectarà, com els limitarà, què els entorpirà, què hauran de deixar de fer. I després ha estat una hora i mitja explicant-nos un desideràtum de coses que vol fer, que s'haurien de fer en els propers cinc, deu, quinze, vint anys. Està molt bé, però com ho farem tot això, senyor conseller? Perquè amb un acord i amb voluntat i amb molt de consens no arribem tampoc, eh?, a totes aquestes coses, per molt que hi sumem esforços i consensos.

Ens preocupa, per tant, de les concrecions i inconcrecions del que ha anat dient, una, que parli de retallades, d'aquest 10 per cent, que ens expliqui que és cosa de la crisi, però que a part del programa que vostè ha de desplegar, que entenc, ho dedueixo, el programa electoral de Convergència i Unió ja parlava de simplificar, de reduir, de racionalitzar les polítiques culturals. Ens l'hem repassat aquest mateix matí. I segurament la crisi el que ha fet és desemascarar aquesta realitat de racionalització en el que en realitat és, que és retallar, aturar, desinvertir, reduir pressupost o el que acabi concretant-se.

Racionalitzar és també, vostè ho deia, simplificar i evitar duplicitats, certament. I en tenia una oportunitat perfecta en l'estructuració del nou departament, amb el nou

decret d'estructuració del departament, a la nova distribució de responsabilitats, sabent que hi ha un nou cos legislatiu, no? Vostè ha parlat de la Llei del Conca, de la Llei del cinema, per tant, agafant tot això que ja existeix, vostè podia decidir per on havia de començar a simplificar. Però continuem tenint l'Institut Ramon Llull, continuem tenint la Institució de les Lletres Catalanes, l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural, l'ICIC i el Conca amb aquests clars –i ens ho hem dit tots més d'una vegada– solapaments que en l'inici del seu mandat no estan resolts i ens diu que ho hem de supeditar, hem entès, a un acord nacional que hàgim d'acabar de fer entre tots.

Jo no tinc aquesta hora i vint que vostè té, jo hauré de fer piulades. Ja ho sé, jo no sóc consellera, senyor Mascarell, i per tant ho assumeixo plenament, jo tinc deu minuts i hauré de piular sobre indústria, sobre creació i sobre comunitat.

Sobre indústria, cert, ja és un sector crucial a la nostra economia, el sector cultural, les indústries culturals, tot el que és el seu voltant. Estratègic, estratègic pel canvi de model productiu, però com ho farem? Vostè perd una pota crucial, ja ho hem dit abans, que és la desvinculació dels mitjans de comunicació públics, és un element important a l'hora de parlar d'aquest sector estratègic, parla d'una retallada del seu pressupost i parla també de tenir menys instruments a nivell legislatiu. Doncs com ho convertim això en un sector més estratègic encara?

Deixi'm fer un petit apunt aquí, una petita pregunta que potser vostè ens pot aclarir perquè, a més a més, en aquest Parlament ens hi hem fet ressò darrerament i és la situació en la que es troba la distribuïdora Arc de Berà i el que afecta això als editors. Sabem que tant en el final del darrer Govern com en el principi del seu mandat s'ha estat treballant per donar una solució precisament en les petites editorials que estan tan greument afectades per aquesta fallida, i volíem saber si ens pot dir si en això tenim o tindrem aviat una solució tancada.

Parla també de creació i han parlat del Conca, més enllà dels somriures obvis que han de tenir vostè i el president del Conca, que tinc aquí al darrere, i les complicitats que sense cap mena de dubte tenen, no m'estranya que tinguin uns certs recels i no és per menys. Tenim un cert dubte, senyor conseller, perquè encara no sabem quin Conca acabarem de veure, no sé si dir a finals d'any o abans de l'estiu

Vostè ens va presentar l'any 2006, quan era conseller, formava part de la seva responsabilitat, un avantprojecte de llei per la creació del Conca, allò era un model. Després del procés en el Parlament en vam tenir un altre que és la llei vigent, la llei aprovada, que és el Conca que tenim avui aprovat amb les persones que l'han iniciat.

El programa de Convergència i Unió parla d'un òrgan d'assessorament, a més amb la diputada portaveu vam tenir l'oportunitat de coincidir i ella defensava que, escolti'm, aquí assessora i poca cosa més, eh? I compartíem taula, així ens ho defensava. I ara ens anuncia que segurament caldrà reformar la llei. Doncs amb quina es queda? Perquè en alguna haurà de concretar-nos quin és el seu projecte de Consell de les Arts.

És evident que el mateix Conca ha de polir també el seu funcionament, ha de complir amb més exigència que ningú, amb més escrupolositat que ningú, perquè té aquest mandat del Parlament, amb la seva tasca i les seves funcions. I ajustar si hi ha incompatibilitat, si hi ha duplicitats, si hi ha funcions que no toquen o que no són prou clares, però no sé si això vol dir canviar la llei. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Espero que el president serà tan generós amb nosaltres com el conseller, i ja vaig enfilant el final. Però continua sent per a nosaltres, senyor conseller, el Conca, un espai clar de democratització de la política cultural i de garantia de la participació a les estratègies aquestes de cycle llarg que vostè parlava. Per tant, posem fil a l'agulla.

Creació. Hem parlat molt d'internacionalització –hem parlat molt d'internacionalització–, ens queda per saber què fem amb aquella gent que crea avui a casa nostra, amb l'Estatut de l'artista, amb la Llei del mecenatge, amb temes de reformes de fiscalitat o del mateix IVA, amb les condicions de treball dels que són artistes, tècnics o treballadors, gestors culturals del nostre país. Amb quina postura del Govern català en un tema com l'accés..., els drets d'accés compatibilitzats amb els drets de l'artista. No sé si la Llei Sinde és el model del Govern català, tampoc no ens ho ha aclarit, ens ha vingut a dir que calia parlar-ne però no el què. I sabent que algunes d'aquestes són competències del Govern espanyol, estem segurs que aquí no val allò del peix al cove i que caldrà molta més iniciativa.

Ja li demanem en una qüestió concreta, vostè ha parlat dels «papers de Salamanca». L'acord signat no inclou els papers dels ajuntaments, i aquests també s'han de retornar i aquests també han d'estar a casa nostra i també han de tornar i recuperar-los en algun moment.

Deixi'm que acabi només amb una qüestió que ens hagués agradat que vostè hi fes menció perquè així ja estaria, que és el paper del Govern de la Generalitat i del seu departament en el Consorci del Palau. Perquè no n'ha parlat en cap moment, i més enllà del control i del rendiment de comptes i del paper que hi hagi de tenir, que tot això està molt bé, ens sembla que hauria de ser encara més transparent a la llum del que ha passat en els darrers anys.

Nosaltres vàrem demanar..., li hem demanat no només que comparegui per explicar-ho, sinó també vàrem demanar al Govern els fonaments del canvi de postura del Govern de la Generalitat en el mes de desembre, principis del mes de gener, per canviar l'acusació que el consorci tenia imputant en un primer moment membres de Convergència Democràtica de Catalunya i que després la Generalitat va retirar aquesta imputació. Hem demanat l'argumentació perquè ens sembla que la Generalitat, els serveis jurídics, han de tenir aquests fonaments. I, per tant, alguna explicació hi deu haver al darrere. Avui la Mesa ens ha dit que dóna un termini de quinze dies més per presentar aquesta informació i que fins el 8 de març no ens podran presentar aquesta informació o aquesta argumentació.

Li demanem, conseller, que oi que mirarà que puguem tenir aquesta argumentació? Perquè forma part d'allò que donaria credibilitat també al discurs de bones paraules que a vostè li hem sentit a dir, que també li hem sentit al senyor Mas, però que després no tenen traducció en qüestions concretes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Camats. Només a títol informatiu, ja he avisat a l'inici de la sessió que no aplicariem la cisalla. Em sembla que és bo que avui no siguem especialment inflexibles en l'assignació dels temps. En qualsevol cas al conseller i als diferents grups parlamentaris els he concedit un escreix d'un 20 per cent en el seu temps. I és evident que un 20 per cent sobre una hora no és el mateix que un 20 per cent sobre deu minuts. Però, en qualsevol cas, agraeixo fins ara la

consideració dels portaveus per ajustar-se a aquest acord tàcit. Gràcies, senyora Camats. És el torn del senyor Pere Bosch, portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Gràcies.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc una..., –[# aquí], senyor conseller, moltes gràcies– una felicitació i un agraïment. Felicitació lògicament pel seu nomenament i per la resta de membres de la conselleria i un agraïment també pel tarannà de la seva intervenció.

Miri, en aquests últims dies hem tingut oportunitat d'assistir a diferents compareixences, cadascun dels màxims responsables del Govern ha vingut aquí i ens ha explicat les línies mestres de cadascun dels seus departaments en els propers quatre anys. I la veritat és que ja ha donat la impressió que hi havia més d'un conseller o consellera que tenia la voluntat de construir al damunt de ruïnes. I vostè avui ens ha presentat un tarannà diferent i ha demostrat..., i estaria bé que aquesta lliçó la fes extensiva a altres membres del Govern, ha demostrat que és possible i no ho diguem perquè estiguem satisfets del balanç d'aquests últims anys, que ho estem, sinó bàsicament per una qüestió de concepte, per una qüestió que és impossible construir negant tot allò que s'ha fet en el passat. Però estaria bé, ho repeteixo, que vostè traslladés aquest tarannà de respecte, igual que el tenen altres membres també que estan o bé adscrits a cultura o bé que tenen responsabilitats a cultura. Em refereixo, per exemple, al nou responsable de l'Institut Ramon Llull, que ha tingut aquest mateix tarannà. Voldríem que aquest tarannà que ha tingut el responsable de l'Institut Ramon Llull, el que ha tingut vostè, fos extensible a la resta de membres del Govern i hi hagués bàsicament la voluntat, d'una banda, de reconèixer la feina que s'ha pogut fer en aquests últims anys, que no tota ha estat dolenta, però sobretot –sobretot– de tenir el màxim respecte institucional.

Vostè ha tingut una primera part diagnòstica que compartim, discrepem en això essencialment amb el que has comentat per part del Partit Popular. Ens ha agradat bona part de la música, en tot cas fariem alguns matisos. El matís que probablement haguéssim estat més valents a l'hora de definir un àmbit sense matisos de països catalans per allò que és l'àmbit de la cultura nacional.

També a nivell del que és en aquests moments per a nosaltres absolutament estratègic a nivell de cultura que és de quina forma construïm una cultura de la qual en puguin participar aquests pràcticament 900.000 - 1 milió de persones que han arribat en els últims anys i quina cultura n'haurà de sorgir d'aquesta aportació.

I en tot cas la reflexió també que no és només que es tracti d'aconseguir que la gent ens reclami més cultura, és que bàsicament això també és directament proporcional a quina cultura oferim. És a dir, si no oferim més cultura, difícilment crearem una consciència i una reclamació cultural per part dels ciutadans o ciutadanes.

Hi han, doncs, coincidències, però també ens ha generat una sèrie de preocupacions, la seva intervenció. L'únic aspecte probablement que coincidiríem amb el Partit Popular –al marge que estem situats a la mateixa filera per circumstàncies aleatòries– ha estat amb aquesta, diguem-ne, retallada, podríem dir-ne socialització de la retallada. Vostè ens ha explicat aquí no només que el Govern té previst retallar de forma lineal en tots els departaments un 10 per cent, cosa que ens sembla francament injusta, altrament perquè no tots els departaments són iguals, ni totes les necessitats són iguals. Entenem, per exemple, que la cultura, que l'educació, que els serveis socials, que la salut són estratègics a més en un moment de crisi econòmica.

Però és que, a més a més, vostè també l'ha socialitzat dintre de l'àmbit del mateix departament. Vostè comentava, ha donat instruccions i a més a més tenim coneixement que ha estat així a l'auditori, al Palau, al Lliure, a altres llocs que passessin les tisores i que retallessin un 15 –entre un 15 i un 20 per cent. I, francament, trobem que hi hauria d'haver un criteri de prioritats a l'hora de delimitar les retallades, perquè ni tots els organismes són iguals, n'hi han alguns que estan consolidats, altres que estan en procés de creació, ni segurament que el Govern té prioritats o com a mínim no té prioritats, diguem-ne, que no es puguin explicitar més enllà d'una retallada lineal.

En tot cas, ens cenyirem a la confiança, vostè ens explicava aquesta fórmula matemàtica que al final ha estat una mica conflictiva, l'hem entès perfectament, menys u, més u i per dos. Espero que realment l'objectiu sigui aquest i que no fem allò que vostè criticava tant anteriorment i que és retornar a la misèria pressupostària que tenia els pressupostos de cultura a l'època anterior, a aquests

vint-i-tres anys de Govern convergent que va presidir el país. Això és el que voldríem i en aquest sentit sí que nosaltres li aportarem una confiança.

Una altra preocupació ve sobretot delimitada per les inconcrecions que vostè ens ha plantejat en el seu discurs. Una primera inconcreció i que la voldria plantejar és sobre el tema del cas Palau, del silenci del cas Palau. Home, vostè és el màxim responsable de Cultura, i vostè és el representant de Cultura en el Consorci del Palau, i vostè ha vingut aquí i no ens ha dit absolutament res d'una decisió que ha estat de les primeres que ha pres el Govern de la Generalitat i que per a nosaltres és absolutament rellevant. És rellevant en la mesura que distorsiona el que és una coordinació entre les diferents administracions, rellevant en la mesura que contradiu el que és l'opinió del fiscal i rellevant perquè al nostre entendre no es fonamenta en criteris al nostre entendre de racionalitat, sinó més enllà del que són declaracions de dues persones que són, a més a més, persones que han confessat un delictes de forma manifesta. I voldríem que vostè superés aquest conflicte –aquest silenci, perdó– i ens manifestés quina és la seva opinió. Si vostè està d'acord amb aquesta posició del Govern de la Generalitat, si vostè comparteix aquesta decisió presa de forma unilateral i sense consultar-ho amb la resta d'administracions, em definitiva, quin és el seu tarannà sobre aquesta qüestió.

També ha faltat..., inconcreció al nostre entendre amb el tema del Conca. Ja s'ha comentat anteriorment, hi han opinions diverses en el que és el Grup de Convergència i en el que vostè ha explicat diferents vegades. Però vostè és un..., per dir-ho de forma clara i entenedora vostè és pare de la criatura, vostè va portar a aquest Parlament un avantprojecte de llei del creació del Conca. I volem saber i volem que vostè ens explici aquí de forma molt clara quin futur té previst per al Conca, perquè per a nosaltres seria nefast, i em sembla que seria nefast si ho apliquéssim a qualsevol altre ens o institució que hàgim creat, que no donéssim l'oportunitat d'un ens del qual ens hem dotat i...

Fitxer 10

...Que ha tingut un ampli consens en aquest Parlament, que no li donéssiu, ho repeteixo, l'oportunitat d'anar més enllà d'un conseller assessor. Nosaltres no

volem un conseller assessor, nosaltres volem un canvi de mentalitat, un canvi de xip, i el Conca en el seu moment va representar això.

També hem trobat inconcreció en el tema del català. Vostè és responsable de cultura i llengua, per tant, la meitat o el 50 per cent, probablement no quant a dedicació, però sí que té a veure amb el català. No em referiré al fet que per nosaltres hauria estat desitjable, tenint en compte la transversalitat, que Llengua hagués estat adscrita a Presidència. Però, en tot cas, sí que això li atribueix a vostè funcions, atribucions de coordinació del que és la política lingüística, que afecta diferents àmbits i diferents departaments del Govern. I volíem saber si aquests avenços que s'han produït en els últims anys a nivell de llengua... –em refereixo a la Llei d'acollida, que estableix el català com a llengua comuna i com a llengua prioritària en la integració; em refereixo també a la Llei del cinema, a la Llei de codi de consum, al decret d'universitats... Si aquests àmbits vostè els coordinarà, quin paper hi tindrà, si vetllarà perquè s'apliquin i s'apliquin amb els criteris i els terminis que estan establerts, en definitiva, voldríem que en aquests propers anys no hi hagués ni un sol retrocés en el tema de la llengua. Per nosaltres és un tema prioritari, és un tema vehicular de la cultura identitària absolutament fonamental i el que no voldríem, ho repeteixo, és que hi hagués retrocessos amb cap tipus d'excusa.

En tot cas, podríem comentar altres aspectes. On sí que ens trobaran a nosaltres és en aquests acord nacional per a la cultura, ens hi trobarà. Ens hi trobarà perquè, li repeteixo el que li comentava al principi: compartim no només el tarannà que li comentava al principi, sinó que compartim també bona part dels fonaments que vostè ens explicitava en el seu discurs. El que passa és que, li ho reitero, el que tenim també és una certa por, uns certs neguits, per algunes paraules, algunes manifestacions, algunes retallades que s'anuncien. I el que voldríem, en tot cas, és que si vostè ens planteja aquest acord nacional també hi hagués una voluntat de consens a l'hora de definir quines són les prioritats en aquest nou escenari.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Bosch. I gràcies també per cenyir-se al temps assignat.

És el torn ara del portaveu del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, el senyor Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, president, diputats i diputades; una salutació també especial per la gent cultura avui present. Honorable senyor conseller, en primer lloc, en no haver-ne tingut ocasió abans, voldria també felicitar-lo pel seu nomenament com a conseller de Cultura i per haver-nos exposat les línies mestres del seu programa.

Compartim moltes coses; igual que algun company que ho ha significat abans, doncs, ens sona a bona música molta part del que ha dit. El tema de la cultura situar-lo com una prioritat al centre de la societat, el fet que no hàgim aprofitat durant aquests trenta anys segurament les competències que teníem, possiblement algun risc de retrocés que vostè ha apuntat, doncs, nosaltres també el compartim. Pensem que la reiterada utilització de la paraula internacionalització respecte a la cultura catalana ens sembla un bon senyal. Vostè ha parlat també de l'aspecte de la sostenibilitat en relació amb la cultura, pensem que és absolutament així. Ha fet alguna referència al tema del que vostè ha anomenat els països de parla catalana, també nosaltres creiem que s'ha d'abolir, s'ha de parlar més clarament de Països Catalans. I també caldria dir, també en aquesta línia positiva, que a l'hora de parlar d'un gran acord nacional per a la cultura ens tindrà com a veus i com a oïdes interessades en aquest tema.

En canvi, un aspecte de preocupació que em penso que potser ha passat per alt algun grup és el fet que, tot i que el president Mas hagi parlat en conjunt d'una retallada del 10 per cent en els pressupostos, en algun moment aquí s'ha esmentat la possibilitat que algunes de les retallades en algunes àrees importants de Cultura podien arribar a un 15 o un 20 per cent, m'ha semblat sentir-li dir, la qual cosa evidentment, doncs, ens porta a una certa contradicció si és que realment volem posar la cultura com una prioritat.

Com a conjunt, doncs, veiem una exposició interessant, possiblement amb poca concreció, que seria l'únic aspecte que nosaltres destacaríem en l'aspecte més negatiu. Estem interessats, naturalment, en moltes de les coses que vostè ha dit, però aprofundint més en alguns aspectes de les mateixes idees que vostè mateix ha exposat és evident que una cultura com la catalana necessita d'un ajut especial

per desenvolupar-se amb la mateixa intensitat i amb les mateixes oportunitats que les cultures nacionals del nostre entorn immediat si no vol seguir sofrint injustament l'estigma del càstig a les cultures sense Estat. Això, mentre aquesta necessitat no s'acabi de materialitzar.

Com a gestors de la cosa pública, els polítics estic segur que faríem un mal servei a la cultura catalana si obviéssim en aquest moment concret un aspecte de la realitat que ens envolta. Abans l'amiga Dolors de prioritats i de la necessitat de fer piulades, jo, diguem-ne, recorro més a la necessitat de centrar-me una mica més en aquesta prioritat en aquest moment concret, penso jo i ho temo molt, que és el tema de centrar-nos bastant en el tema de la llengua.

Jo crec que la llengua catalana en els últims temps..., i aquí lamento que la sentència del Tribunal Constitucional no hagi estat esmentada per ningú en tot el que va de vespre, potser en algun cas totalment contrari en el sentit que la majoria de partits de més tradició catalanista i democràtica utilitzem. És, crec jo, un tema que no és exagerat de dir que hauria de formar part de les nostres prioritats. La situació que ens envolta no és gens afalagadora. En un panorama en què un percentatge de la nostra població força inferior al 50 per cent utilitza la nostra llengua amb normalitat se'ns afegeixen greus dificultats legals i polítiques derivades de la sentència abans esmentada.

En aquest sentit i com a responsable que és de l'àrea de política lingüística us voldria informar, conseller, que el passat dia 31 de gener es va celebrar una reunió en aquest Parlament, convocada pel meu Subgrup Parlamentari, amb deu organitzacions que vetllen per la salut de la llengua catalana i us voldria traslladar la molt real i molt documentada preocupació que aquestes entitats ens fan arribar respecte al futur de la nostra llengua en molts àmbits. Ara no és el moment d'entrar-hi, evidentment; podríem resumir-ho dient que trenta-dos anys després de l'entrada en vigor del primer Estatut són pocs els àmbits de casa nostra on la llengua està normalitzada. M'agradaria, conseller, que el seu departament assolís un solemne compromís en aquesta àrea basat en dos principis. Primer, la necessitat de superar el tabú i la incomoditat que tants cops ofega el nostre govern i altres institucions polítiques de casa nostra a l'hora de tractar de la normalització lingüística. I en segons lloc crec jo que és molt important la necessitat d'establir un

pont entre el que és el món de l'acció política i el món de la sociolingüística, essent aquest darrer un territori escassament visitat pels polítics.

Que un darrer estudi demostrï que el 86 per cent dels catalanoparlants canviïn automàticament d'idioma en ser abordats per una persona que, d'entrada, no els parla en català crec que hauria de ser un motiu de preocupació per a tots plegats. Invitem, doncs, el seu departament a ser el primer a promoure un estudi per a l'aplicació de criteris sociolingüístics pràctics i positius per promoure l'ús del català a la nostra societat d'una forma pràctica i positiva. Ens hi juguem el futur lingüístic.

Però no ens volem quedar aquí pel que fa al tema de la llengua en què m'estic centrant, senyor conseller, reincorporat com està per l'àmbit de l'actuació que engloba el seu departament. La normalització lingüística és un tema que, sens dubte, caldria abordar amb més profunditat tenint en compte dos elements. Primer, el fet que la segona Llei de normalització lingüística ja té una dotzena d'anys d'antiguitat, i també el fet que sigui previsible que en el futur immediat la nostra llengua pugui patir més embats de diferents tipus i procedències en el temps a venir.

A banda de la necessitat de blindar drets lingüístics dels catalanoparlants que semblaven assegurats però que avui veiem que no, hi ha molts temes nous sobre la taula que no existien abans i que caldria encabir dins la legislació. Esperem que des de l'àmbit de cultura i llengua es treballi activament amb altres departaments com Agricultura, Justícia, Empresa i Ocupació per fer complir les lleis vigents, no només de política lingüística. Lleis que s'incomplixen en els productes, per exemple, amb denominació d'origen, que han d'estar etiquetats en català des de l'any 98. I també en l'àmbit de ser atesos en català als comerços i a les empreses i en l'àrea, per exemple, de les consultes telefòniques gràcies al Codi de consum, llei que va entrar en vigor fa tres setmanes i que esperem que sigui objecte d'un especial seguiment per part del seu departament.

Permeti'm, conseller, acabar amb alguns mots d'encoratjament, inclús de felicitació, i també amb una crítica concreta que faig d'un tema molt concret de les últimes hores, fins i tot diria. Sé que heu mantingut una reunió darrerament amb el tema dels «papers de Salamanca» amb la Comissió de la Dignitat, entitat que lluita pel retorn dels documents catalans espoliats a Salamanca, i sé que heu mostrat una voluntat de ser ferm a aconseguir que aquell 30 per cent de materials que

encara falten per retornar, sis anys després d'aprovada la llei de retorn, efectivament retornin aviat. I també m'afegeixo al que ha dit la Dolors abans respecte a la necessitat de recuperar també la documentació dels municipis.

I això, que aquesta actitud per part seva ens omple de certa esperança, en un temps en què el nostre patrimoni documental i fotogràfic sembla objecte de subhasta pública amb l'activació d'un doble joc d'interessos i d'una deslleialtat esfereïdora per part del Govern espanyol, creiem que és especialment necessària una actitud vigilant per part del seu departament per evitar-ho. Igualment i en aquesta mateixa línia, us convidem a perseverar en el manteniment de les obres del museu episcopal de Lleida i assegurar que la defensa jurídica d'aquest manteniment sigui robusta.

En un altre ordre de coses voldria afegir una altra petita petició. Crec que hi ha iniciatives dins de cultura que poden significar un revulsiu econòmic i turístic important. No tot és despesa. Sempre resulta que quan parlem de la cultura parlem del parent pobre que fa gastar. Doncs jo crec que hi ha diverses àrees en què la cultura fins i tot pot ser una gran potenciació de benefici en el sentit tradicional del mot. Jo rec que, per exemple, promoure festivals de cinema com..., actualment que volen promoure, per exemple, a la Cerdanya el Festival de Cinema de Natura de Cerdanya. Seria un molt bon senyal de la manera de promoure o d'una iniciativa de promoure cultura en el sentit de promoure també l'economia i el turisme.

Molt breument i per acabar, conseller, també una altra breu piulada que faré. Voldria expressar la meva disconformitat amb una petita cosa, que potser és centrar-nos en el detall però que des de les comarques gironines, per exemple, es veu amb especial preocupació. Voldria referir-me al fet que s'hagi entrat en joc aquests dies o s'hagi plantejat la possibilitat de la retirada de la subvenció de la campanya «La sardana a l'escola» a les comarques gironines i que el seu departament, que l'ha subvencionat fins ara amb el 50 per cent, doncs, es retiri d'aquesta campanya que fa juntament amb la diputació. Crec que seria molt important que això no s'esdevingués. Deixar entre 8.000 i 9.000 sense la possibilitat d'aprendre el ball que el 5 d'octubre passat la Generalitat va declarar element festiu patrimonial d'interès nacional seria un error i un pas enrere injustificable que el món de la sardana no entendria.

En un altre ordre de coses, i efectivament per acabar la meva intervenció, voldria dir que compartim la inquietud d'altres grups per la falta de transparència i la falta de concreció en el tema del cas Palau, del qual desitgem en les properes setmanes tenir informació nova.

Moltes gràcies i molta sort, conseller, en la seva gestió de la nostra cultura.

El president

Gràcies, senyor Strubell. I per acabar aquest torn d'intervencions dels diferents portaveus dels grups parlamentaris, és el de la senyora Àngels Ponsa, portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats, honorable conseller; donar les gràcies també totes les persones del món cultural que avui ens acompanyen. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, volem expressar-li avui d'una forma pública la nostra felicitació alhora que un agraïment, tant a vostè com al seu equip, per demanar comparèixer en aquesta cambra tan sols després de quaranta-set dies del seu nomenament.

Personalment m'estreno com a diputada i, per tant, com a portaveu. Per a mi és un honor, espero estar a l'alçada i poder servir el país des de l'àmbit de la cultura.

Fitxer 11

Vostè, conseller, sap que compta amb la complicitat d'una àmplia majoria del sector cultural, complicitat que farà possible que les polítiques culturals tinguin grans consensos i, per tant, una gran transversalitat ideològica i política, que pensem que en aquests moments és imprescindible.

Com bé saben també, en el programa de govern de les polítiques culturals de Convergència i Unió hi consta, aquest objectiu, situar la cultura en el centre de la vida pública del nostre país. Durant una pila de dies així ha estat. L'encert del president Mas d'escollir per encapçalar la conselleria de Cultura una persona amb una gran capacitat d'elaboració de discurs cultural i d'una centralitat política com la que a vostè, senyor Mascarell, el caracteritza ha aconseguit l'objectiu perseguit: situar la cultura en el centre neuràlgic de la formació del nou govern del país, fet

del qual s'han fet ressò la majoria de mitjans de comunicació, amb la rellevància que això suposa per a tot el sector cultural.

Amb vostè, conseller, l'equip que l'acompanya, un equip de gent entesa, vostè ho deia, en la seves responsabilitats, ideològicament plural i que estem segurs que liderarà, amb la seva capacitat de treball, experiència i bon fer. De ben segur que la cultura ocuparà una centralitat en la política catalana, alhora que serà un projecte compartit amb la màxima transversalitat, per aconseguir un altre dels objectius cabdals en aquest moment: el consens necessari per arribar a un compromís per la cultura. Vostè ja ens ho ha anunciat i sense dubte tindrà tot l'ajut i el recolzament del nostre grup parlamentari. Desitjo també, i així s'ha sentit en aquesta cambra, que serà compartit per la resta de grups parlamentaris.

Catalunya és el que és, en bona mesura, perquè té una cultura pròpia i singular. Dels tres elements que defineixen la nació –el territori, la població i la cultura–, el que ens fa especials és precisament la cultura..., i altres nacions on el fet cultural no és tan singular.

Les polítiques culturals, tal com es desprèn del que deien, tenen uns destinataris perfectament definits, que són els ciutadans. Lluny, doncs, de discussions sobre institucions o organismes, hem de mantenir constantment la mirada estratègica de cap on anem. Què volem construir? Volem construir una nació més lliure i més cohesionada. La llibertat nacional ens vindrà de la maduresa social que sapiguem impregnar al nostre poble i la cohesió ens vindrà determinada pels valors que compartim entre totes i tots, valors recollits, tots, en la cultura. Tal com dèiem, és el centre de la nostra identitat nacional.

Partint de la base que en una hora –i és una hora i mitja de compareixença– no es pot abordar tota la política cultural del país que es desenvoluparà aquests quatre anys, sí que ens ha fet, conseller, una extensa exposició de les principals línies de treball del departament que dirigeix, i que parteix del diagnòstic de l'estat actual de la cultura. Un encert, al nostre entendre, per poder avançar, un diagnòstic construït a partir de dades contrastades i que vostè ens ha fet notar en la seva intervenció. En mencionaré algunes, com ara –i vostè hi feia referència– un sector associatiu notable, que comporta una cultura cívica; que la nostra és una cultura pública menys subvencionada que la mitjana, però que, en canvi, l'estructura de cultura pública que hem fet aquests últims trenta anys és una estructura cara; la dificultat,

també, del mercat per engolir la creativitat i el país on els nostres creadors generen, és a dir, tenim més talent i més creativitat que no pas mercat; que les noves tecnologies ens hauran de permetre noves formes de crear, de difondre i de distribuir; que en els darrers anys hem incorporat molts nous ciutadans i que, per tant, haurem de tenir molt present la diversitat i fomentar nous marcs de convivència, i que la cultura no ocupa un lloc central o fonamental en la societat catalana; també, que estem immersos en un cicle de gran dificultat econòmica. Caldrà, com vostè deia, un bon sistema d'indicadors, que no tenim; ens mancarà un sistema sòlid d'avaluació.

Li volem expressar que compartim aquest enfocament de l'anàlisi, el diagnòstic que ens ha presentat, del qual es deriven els principals eixos que ens ha explicat tot seguit. Dels quals, si ens permet, en voldríem destacar uns quants que ens semblen essencials, i plagiant la companya Dolors Camats, d'Iniciativa, a mode de «piular», també, perquè no tindrem el temps de poder-nos-hi estar més. Per tant, a mode de piulada farem aquestes intervencions.

En primer lloc, ens agrada la periodització que fa de l'1+4+10 perquè és una visió de llarg recorregut. Pel que fa a aquest primer any, i com a qualsevol de les persones vinculades al món cultural, doncs no ens agrada que el pressupost de cultura es redueixi, però som conscients que, com a país, no tenim una alternativa, en aquest primer any de legislatura, marcada per una manca de diners. Ara bé, com vostè ens deia, cal contrarestar-ho amb l'ambició del projecte cultural i amb l'objectiu de mandat a què vostè també es referia i que ha estat polèmic en la resta d'intervencions, el -1+1x2. Una ambició que és, de fet, una voluntat de ser i que ens ha de permetre de manera exponencial visualitzar quins són els nostres coneixements, els nostres valors i com volem donar a conèixer el que sabem, el que som i com ho expressestem. Aquesta per nosaltres és la clau per situar-nos en el món.

En un segon aspecte, com deia també en la seva exposició, els quatre anys de legislatura han de servir per consolidar el projecte cultural. Feia menció vostè, senyor conseller, d'alguns criteris, alguns com la internacionalització. Som un país petit, ara ho dèiem, amb una gran quantitat de creadors que cal exportar; cal que el món visualitzi el talent i la creativitat del nostre país. Cal, doncs, organitzar bé el mercat. Aquí és on pensem que l'ICIC i el Ramon Llull –que per nosaltres ha estat

un gran encert retornar-lo al Departament de Cultura, sigui dit de passada— han de tenir aquest paper primordial. El posicionament internacional de la cultura catalana és un objectiu cabdal per obrir nous mercats i sortides a tot aquest talent i a tota aquesta creativitat que sabem que tenim i que no cal que ens inventem.

Un eix, també, que vostè plantejava i que, al nostre entendre, fruit de les converses que hem mantingut durant aquests anys amb el sector cultural, és essencial és la reordenació de l'administració cultural pública. Vostè ha anomenat la finestra única de subvencions; cert és que el sector ens ho agrairà. Avui, i vostè també hi ha fet referència, hi ha cinc finestres on anar a demanar subvencions o ajuts. Cal fer-ho fàcil, cal simplificar al màxim els processos i les estructures per adaptar-nos a les necessitats de la ciutadania i ser al màxim d'eficients.

També deia, conseller, que caldrà fer polítiques específiques per al teatre, per a la música, per al patrimoni, per a les arts visuals, per a la cultura popular, per al cinema, per a tota la resta de disciplines, fins i tot vostè n'incloïa alguna de nova, com és el cas de la moda, a partir de les línies bàsiques d'actuació de cada una de les direccions generals que en tindran la responsabilitat, i nosaltres aquí no hi entrarem per no allargar la intervenció.

Coincidim, però, també, en l'eix central que la seva proposta dóna a la llengua. I, en paraules seves, «no per imposició, sinó per seducció i per responsabilitat». Cal donar el màxim de prestigi, donar-li el valor que es mereix. Som conscients d'alguns factors que presenten certa problemàtica; vostè n'anomenava alguns i nosaltres podem afegir-ne alguns altres, no?: el milió de persones nouvingudes al país, l'àmbit de la justícia, el tractament del català a Europa, etcètera. En alguns casos, depèn de nosaltres poder-los resoldre. Coincidim, però, que el català a Catalunya no és un problema, que en tot cas el problema el tenen a Espanya.

Tot i que, conseller, caldrà estar amatents, vostè n'és prou conscient, a aspectes cabdals per al futur de la llengua catalana, com alguns que li enumerarem. D'una banda, les noves tecnologies, tot el programari i sistemes operatius, fixos i mòbils; els continguts d'oci i cultura, els videojocs, les pel·lícules infantils, el cinema, la Televisió Espanyola i altres canals que emeten a Catalunya; la creació i producció; el suport al món editorial en català en temps de canvi tecnològic; la internacionalització dels creadors en llengua catalana, i també, fent referència al

que vostè anomenava, la reforma..., o la reorganització del consorci i també la reforma del Consell Social de la Llengua.

Celebrem el treball transversal amb la conselleria d'Educació en l'àmbit de la llengua i segurament en alguns altres..., perdó, en l'àmbit de la lectura, i segurament en alguns altres.

Ha fet referència a un àmbit molt important, també, pel nostre grup parlamentari, que és l'àmbit territorial. Els que venim del món municipal volem dir-li que ens agrada que al seu equip hi hagi gent –i vostè mateix– que procedeixi de l'àmbit de la cultura municipal, que han tingut responsabilitats importants en aquest àmbit. És la veritable trinxera, el pla des d'on més que des de cap altre es perceben les inquietuds i les necessitats de la gent, de primeríssima mà. Creiem bàsicament la cooperació en l'àmbit cultural, creiem en la creació de xarxes que ens permetin posar la cultura a l'abast dels nostres conciutadans, des dels nuclis de població més petits fins a les ciutats més grans. Ens cal una coordinació que permeti optimitzar recursos i oferir millors serveis a la ciutadania. Ens consta que aquest és el compromís que cal seguir i ens satisfà. Aquí intervindria també en l'àmbit del patrimoni i de la cooperació amb el món associatiu i les empreses i indústries culturals, però, perquè ja he sentit que se m'avisa que se m'acaba el temps, no ho faré, però no per això deixa de ser important.

Per últim, deixi'ns ja dir que aquesta visió panoràmica que vostè ens ha fet del projecte, que va més enllà de la durada d'un mandat, volem dir-li que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió la compartim plenament. És bo, al nostre entendre, que durant aquests quatre anys s'estableixin les bases per al gran acord nacional per la cultura, aquest compromís per la cultura que dèiem a l'inici que ens ha de permetre poder-lo anar implementant els propers deu, dotze anys. Un gran pacte entre partits polítics, administracions, associacions, societat civil que impliqui la cooperació pública i privada, en tots els camps, en totes les disciplines de la cultura.

En aquest compromís, un dels aspectes que caldrà tenir en compte és el de l'accessibilitat a la cultura. La portaveu d'Iniciativa per Catalunya, la senyora Dolors Camats, també hi feia referència, però nosaltres potser ho farem d'una forma explícita: sobretot l'accessibilitat per a les persones que tenen algun tipus de discapacitat. Un país modern que ofereix igualtat d'oportunitats ha de contemplar

aquest aspecte com un dels elements que el doten d'instruments de qualitat perquè aquesta igualtat d'oportunitats sigui real. Avui les persones amb discapacitats tenen en les barreres de la comunicació un dels elements que en major mesura dificulten l'accés a la cultura. Per això cal que de forma progressiva, però amb plantejaments inequívocs, la cultura es faci accessible a tothom.

Així mateix, caldrà tenir també en compte els mecanismes que permetin fer accessible la lectura de documents de forma digital, respectant els drets d'autor. De fet, l'accés a la lectura per part de les persones cegues o amb altra deficiència visual es produeix a través de la informació digitalitzada, i aquest és, de fet, un dels inconvenients perquè el dret a la lectura i la protecció dels drets d'autor puguin conviure.

I ho deixo aquí per aquesta primera intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Ponsa. I ara és el torn per a la resposta del conseller, que té un termini màxim de trenta minuts –no cal necessàriament que l'esgoti– per respondre a les observacions que li han fet els... (*Veus de fons.*) Té la paraula, honorable conseller.

El conseller de Cultura

Molt bé, moltes gràcies, president. Gràcies, diputades i diputats, gràcies pel conjunt de consideracions, acords, petits o mínims desacords, però, hi insisteixo, moltes gràcies pel to general i perquè penso..., m'anima a mi i anima tot l'equip que treballarà des de la conselleria per fer aquesta feina que vostès ens reclamen amb voluntat de la màxima transversalitat, amb voluntat d'atendre totes les coses que vostès han plantejat.

És molt difícil que al llarg dels propers mesos, els propers anys ens posem d'acord absolutament en tot, perquè, entre altres coses, vostès han expressat, en alguns aspectes, posicionaments una mica diferents, per tant, en tot serà impossible posar-nos d'acord. Però sí que tinc la convicció que hi ha un gruix, un tronc central

d'acords possibles que seran molt beneficiosos, que aconseguiran fer avançar de manera substancial la nostra cultura.

M'ha semblat especialment important l'expressió pràcticament de tots els grups, la seva predisposició respecte a l'acord nacional, l'acord per la cultura, i estic convençut que tindrem ocasió de treballar molt intensament els propers mesos en aquest acord. L'acord del 85 és una bona referència que tenim tots els que tenim una certa «veterania» –diguem-ho així–, la tenim al cap, però des d'aleshores ençà han passat –85, 95, 2005– vint-i-cinc anys, per tant, hauríem ja de fer una mica de..., esborrar-ho, no pas perquè ho hàgim d'oblidar, sinó simplement perquè la realitat és molt nova; ha passat ni més ni menys que un quart de segle. Per tant, ens aniria bé començar a posar les bases del que seria la cultura d'aquest país, del que hauria de ser la cultura d'aquest país d'aquí a uns quants anys.

Algunes persones heu citat el llibre blanc i altres llibres que jo podria citar sorgits d'altres referents ideològics. Aquestes han estat les eines principals que ens hem portat des del punt de vista de la major part de les propostes que s'han anat consolidant en els deu, onze, dotze últims quinze anys, han sortit de molt de treball fet justament per col·lectius que després ho han plasmat en llibres, ho han plasmat en propostes i ho han acabat plasmant en programes electorals. Bé, jo els proposo que ara fem això...

Fitxer 02ccl12

pensar-ho entre tots.

Aquí, hi ha un referent que, abans, no he volgut citar, perquè tampoc ho pogut citar tot, perquè, evidentment, la possibilitat d'incrementar el to de conferència s'hauria..., que em deia la senyora Camats, «s'hauria incrementat», no?, però, en fi, la memòria i el coneixement serveixen per coses. Hem viscut essencialment d'allò que va fer el Congrés de Cultura Catalana a finals dels anys setanta. Hem viscut essencialment d'allò. Algunes persones eren tan jovenetes, dels que aquí esteu, oi?, que, segurament, en fi, no ho podeu tenir present, de la mateixa manera que tots els altres o que els més grans, però, en tot cas, vam viure d'allò d'una manera molt intensa. I allà s'hi van afegir alguns materials, alguns documents, algunes reflexions impulsades per corrents ideològics concurrents o presents en

aquesta sala que han alimentat tots els grups polítics o, almenys, que han alimentat els grups polítics que han viscut d'això que en diem «el catalanisme», eh?

I, bé, tinc la impressió que, ara, ens convindria molt que, passats vint-i-cinc anys, pràcticament trenta anys d'aquells materials i d'alguns dels que aquí s'han citat, ens hi poséssim. La seva predisposició a posar-s'hi, hi insisteixo, personalment, em sembla extraordinàriament positiva i crec que, políticament, ho serà per a tots els grups i crec que ho serà per a allò que, finalment, ens ha d'importar, que és la cultura del país i per a tots els sectors implicats. Hem tingut ocasió, de vegades, de fer coses d'aquest tipus a nivell més local i sabem que, quan es fa bé i amb ganes, funciona i té una enorme repercussió.

Per tant, des d'aquest punt de vista, els dono les gràcies i tot el que els he dit aquí, que no ho vull repetir, sobre com ho anirem fent, doncs, tindrè ocasió ben aviat de plantejar-ho amb tots els portaveus o les persones que vostès m'indiquin dels grups i anirem desplegant-ho. Gràcies, doncs.

La segona qüestió que més ha sortit és el tema del pressupost. Vejam si m'explico una mica bé.

El 10 per cent és la xifra de referència a partir de la qual sortim, però el 10 per cent afecta de manera no lineal totes les realitats que tenim. Un 10 per cent no afecta directament el personal, no afecta directament les persones que treballen, perquè això voldria dir disminuir el salari un 10 per cent i jo crec que no ho he dit, eh? Per tant, afecta algunes realitats que tenen a veure amb allò que els que coneixen l'Administració pública ja saben, que són el capítol II, el capítol IV, és a dir, el capítol de «Despesa pròpia» i el capítol IV, que és allò que es dóna a les entitats associades o vinculades en el Departament de Cultura.

Abans he dit que les entitats que..., he dit una part substancial d'això la vehicularem a través de la compactació interna, és a dir, de fer una mica més barat el departament i de treure tot allò que sigui «sobrable». He posat algun exemple, però n'hi han alguns més de coses possibles a fer.

He citat una xifra respecte als gran equipaments i els grans equipaments són essencialment els grans equipaments, però no ho oblidin, perquè ho dic, perquè ningú s'equivoqui i en tregui la conclusió que els grans equipaments perdran un 15

o un 20 per cent. Recordin que la major part dels grans equipaments són consorcis –són consorcis– i no totes les entitats, per sort –algunes ho van fer l'any passat, altres ho faran aquest any, d'altres ho han anunciat per a l'any que ve, però no per a aquest any–, aplicaran els mateixos percentatges, de tal manera que l'aportació de la Generalitat no és l'aportació que determina el percentatge de pressupost major o menor que tindran les grans institucions culturals de l'Estat, ho dic, perquè... Ai, perdó «de l'Estat», bé, del país. Abans, algú ha dit que jo reclamo l'Estat, no és exactament així, després li ho explicaré, eh?, però, en tot cas, del país, és a dir, les grans institucions culturals del nostre país.

Per tant, no estem parlant, atès el model que tenim, que és un model, hi insisteixo, bàsicament consorcial, eh? –consorcial–, participat per les aportacions de l'Estat, de vegades, les aportacions de l'ajuntament, gairebé sempre de Barcelona en les grans, les que estan radicades a Barcelona, les aportacions de la diputació, en algunes ocasions, i les aportacions de la Generalitat de Catalunya. Per tant, no estem parlant d'una disminució lineal d'aquestes institucions i això, per favor, tinguin clar que el pressupost és una mica diferent, el pressupost de cada institució és una mica diferent de la major o menor aportació que pugui fer la Generalitat de Catalunya. Per tant, també, aquí, en funció de cada equipament, doncs, acabarem d'afinar.

Em demanaven més concreció. Mirin, amb les cinc setmanes que portem de..., en fi, pràcticament, tres setmanes d'equip complet i amb el treball que estem fent amb la mateixa conselleria d'Economia, doncs, és impossible que jo els doni més concrecions, eh?, seria un miracle, hauríem d'haver treballat la nit, el dia i hem treballat el dia sencer i els puc assegurar que bastantes hores, però ni amb la nit ni amb els caps de setmana inclosos –que també els hem treballat, oi?, visitant indrets de Catalunya o anant a llocs on ens han convidat– ens n'hauríem sortit, és a dir, estem fent un treball amb la conselleria d'Economia, com estan fent totes les demés conselleries, per, justament, veure de quina manera s'han d'afectar les conselleries a partir d'aquesta idea mitjana del 10 per cent. No em correspon a mi explicar com, després, aquest 10 per cent es repartirà entre conselleries; estem treballant a través d'una manera ordenada i a partir d'uns punts de referència en els que cadascú sap en quin territori s'ha de bellugar.

Per tant, els hi prego, no confonguin el 15, 20 per cent amb una xifra que afectarà ni linealment ni en el conjunt de les institucions, no serà així. El Liceu no perdrà un 15 o un 20 per cent, eh?, perquè té altres aportacions d'altres administracions, el que perdrà és una part de l'aportació que hi fem nosaltres, és a dir, la Generalitat de Catalunya.

Per tant, tinguin present que això funcionarà; metodològicament es pot fer de moltes maneres, però ho estem treballant d'aquesta manera.

La tercera qüestió grossa que hem plantejat és la llengua.

Mirin, jo sobre la llengua tinc l'absoluta convicció que vivim en un país adult que ha demostrat històricament que és capaç d'administrar aquestes coses sense fer-ne grans problemes. La cosa que menys m'agrada del planeta és crear problemes allà on no hi són i, especialment, en temes tan sensibles per les persones como són la llengua i demés.

Jo crec que els catalans ens hem dotat d'un sistema lingüístic bastant raonable, que té bastant ben temperades, doncs, les nostres realitats socials des del punt de vista lingüístic. No hem de tenir cap complex amb l'enfortiment del català, perquè és la llengua dels catalans i té el dret a ser enfortida després de tants anys dificultats, ni hem de tenir cap complex –i jo no en tinc cap– respecte a la llengua castellana. La llengua castellana és una llengua que tots volem que els nostres fills dominin, aprenguin i utilitzin sempre que sigui necessari. I no hem de tenir cap complex –i més aviat el contrari– en utilitzar altres llengües que són necessàries per viure en un món global.

Jo seré partidari de no convertir això en un problema, perquè, a Catalunya, això no ho és, eh?, i, algunes vegades, tendeixo a pensar que, malauradament, el problema existeix, perquè d'altres el tenen, eh?, i, més aviat, m'agradaria que els altres fessin una reflexió profunda sobre la qualitat, l'habilitat que hem tingut els partits polítics catalans i la societat catalana per administrar els temes de la llengua amb tanta solidesa com s'ha fet, atès el tipus de país que tenim. Si vostès es miren... El tipus de país que hem construït. Si vostès es miren els debats dels anys trenta, eren més complicats que els que estem tenint ara –els debats dels anys trenta sobre la llengua–. I, si vostès es miren la realitat lingüística catalana de fa cent-cinquanta anys, on pràcticament no hi havia un sol català, exagero, on la

major part dels catalans tenien la complexa dificultat de viure en català i aprendre a l'escola en castellà, amb tot el que això suposava des del punt de vista lingüístic i des del punt de vista, fins i tot, diria del desplegament cultural, ostres, felicitem-nos, eh?, i felicitem la societat catalana i les moltes generacions que hi han posat molt de sentit.

Jo crec que tota la nostra feina serà enfortir el català i, evidentment, mirar de mantenir, mirar d'expressar el màxim respecte per l'altra llengua, que a Catalunya es parla d'una manera força notable, com no pot ser d'altra manera, ateses les procedències socials i ateses el que diuen les nostres lleis.

Les nostres lleis –almenys, tal com les interpretem molts– diuen que aquest és un estat que ha de defensar el seu caràcter pluricultural i plurilingüístic, eh?, i la dificultat de la pluralitat lingüística no està en el castellà, està en el català, eh?, que ha estat històricament la llengua amb dificultats, la llengua maltractada, la llengua gairebé tocada, a punt de..., fins i tot, amb voluntat de fer-la desaparèixer, eh?, i alguns tics d'aquests encara hi són a nivell d'Estat.

A Catalunya, hi poden haver dificultats per a algunes persones? Segurament, no dic que no; segur, hi són. Però no convertim la llibertat amb l'expressió de les dificultats d'algunes persones. La llibertat també és col·lectiva i, als catalans, la llibertat ens ha servit per dotar-nos d'un model lingüístic que és el que estem expressant, eh? No confonguem mai aquests dos plans de la realitat, perquè, si no, aleshores, representa que tot allò que fa nosa, molesta o no li agrada a una persona té més valor que allò que agrada, molesta a una gran majoria que, a través del Parlament, es dota d'unes lleis, eh?

I aquesta serà la nostra actitud, no en pot ser una altra. Hi han unes lleis i hi han unes majories i hi han unes maneres de tractar i, alhora –és evident–, hi ha una voluntat de minimitzar els problemes que puguin tenir les persones concretes que se senten incòmodes amb allò que els parlaments i les lleis han posat sobre la taula.

Sobre les multes i... Jo ho he dit moltes vegades, jo sóc infinitament més partidari d'un acord que d'una multa, infinitament més partidari, però, en això, també estan les lleis del Parlament, per tant, a mi no em demanin que no faci, no em demanin que jo faci... Jo crec que les lleis hi són per complir-les, eh?, i penso que és bastant

bo que les lleis... Si m'ho permeten, els ho diré d'una altra manera. Jo sóc més partidari de fer menys lleis, però complir les que tenim, eh? Bé, tenim les lleis que tenim i les farem complir des del sentit comú i des de la màxima voluntat que això es vagi fent de la manera que sigui possible i que sigui factible.

Mirin, què els he dir, amb el tema del cine, doncs, com els ho puc dir perquè no soni malament? M'han deixat una... Bé, no, no ho dic, no? (*Rialles.*) Però mirarem de resoldre-ho, oi?, perquè no és senzill –no és senzill–; per molt que jo en tingui ganes, per molt que els grups aquí presents en tinguin ganes, no és senzill, perquè hem fet una llei que afecta un conjunt d'interlocutors, doncs, que tenen unes lleis, unes mentalitats i unes idees una mica diferents de les nostres. Bé, doncs, veurem com ens en sortim; ho treballarem.

Quarta qüestió que vostès han posat sobre la taula, el Conca.

Mirin, jo la primera cosa que vaig fer el dia després de prendre possessió d'aquest càrrec va ser trucar el senyor Guardans i seure amb ell. I, a més a més, jo tinc la sort d'haver fet dues coses. Una, haver estat en aquest Parlament i haver imposat la primera llei en el mandat..., aquells quatre mesos que vaig estar aquí –222 dies, concretament– en la tongada de l'any 2006. Va entrar una llei pactada amb algunes persones aquí presents, va entrar en el Parlament i mai..., en fi, és una llei amb la que em sentia més que raonablement còmode.

També és veritat que, després, he tingut ocasió d'escriure moltes vegades. Sobre cultura he escrit molt poc amb deferència... Ara no hi és la... Ah, sí, en # sí que hi és. Jo crec que un conseller, quan deixa el càrrec, –jo vaig deixar el càrrec el 2006..., en prou feines vaig escriure sobre cultura en quatre anys, perquè sé com n'és de difícil fer de conseller de Cultura i em sembla bastant insòlit que algú que deixa un càrrec, al cap d'un any o dos, estigui criticant el que ve després, eh? Jo no ho he fet, no ho he fet mai i només he escrit, en aquests anys de viure en el món privat, sobre el Conca, eh?, perquè jo crec que el Conca és una cosa molt important, que els recordo que la primera vegada que es va plantejar el Conca va ser en un llibre titulat *Llibre blanc de la cultura catalana*, del que vaig tenir l'honor de fer-ne d'editor, és a dir, per tant, allà vam compilar aquesta idea, que estava present, que no era pas una novetat, que estava present, però que es va compilar per primera vegada.

Jo hi crec en el Conca, però també és veritat que crec en una administració, és a dir, en les funcions d'una conselleria plenament. És a dir, jo vull en el Govern de Catalunya, per sempre, un conseller o una consellera, perquè el dia que l'economia del país funcioni a través d'organismes externs a la dinàmica política, diguem-ne, aquell dia diré: «Va , la cultura també», eh? Però, mentre l'economia funcioni íntegrament des de dins, diré: «La cultura també», perquè la cultura ha d'estar en el procés de #. Per tant, ha d'haver-hi un terreny perfectament delimitat i crec que és perfectament possible que es produeixi, perquè són funcions que no han de ser concurrents, són funcions diferents, eh?

Crec que si hi han ombres o si hi han desacords, els negociarem, els pactarem i, si no, vostès tindran l'última paraula, eh?, però estic segur que, amb la gent del Conca –amb el senyor Guardans i els altres vicepresidents i els altres... Perquè tots volem el mateix. L'única cosa que no volem –jo, almenys, i ells estic segur que tampoc– és convertir això en un debat. És llaminer, eh?, és una cosa... A tothom li ve de gust #

Fitxer 13

...que a veure quant de temps trigaran a barallar-se. No ens hi trobaran, eh?, perquè per nosaltres, tota aquesta història del Conca no és una qüestió de persones ni d'allò, sinó que és una qüestió d'interès cultural. El sector cultural ha demanat sempre un organisme que sigui capaç d'observar i tutelar des de fora, i hem de fer un bon organisme que sigui capaç de tutelar. «Des de fora» vull dir des de la no-implicació amb els processos administratius, o la mínima implicació amb els processos administratius, ja els farem..., qui els ha de fer. Si ja ens discutiran perquè els fem malament, eh? Però, per tant, això vol dir parlar-ne. I si al final d'això hi ha desacord..., vostès van fer una llei, ja els proposarem canviar-la. Jo no dic que ho proposi, eh?, només dic que, finalment, és una llei; no és una decisió d'un conseller, això, és una llei. I, per tant, les lleis, hi insisteixo, s'han de complir, s'han d'interpretar, i, per tant, si l'estem interpretant malament, doncs, ja ens tocaran el crostó. Per tant, evitem-li dramatisme a això, perquè es tracta de millorar, no de complicar.

Les altres coses que han anat sorgint..., faig un repàs molt ràpid en aquests onze minuts que em queden.

Senyora Prados, com no podia ser d'una altra manera, el seu llenguatge i el meu m'ha semblat que coincidien. No podia ser d'una altra manera, vull dir, i ho celebro –i ho celebro. Parlem de densitat, parlem d'aprofitar el moment, parlem de responsabilitat compartida.

Vostè m'ha parlat de socialdemocràcia... Ningú m'ha demanat que deixi de ser socialdemòcrata i catalanista, i ho agraeixo, eh? –ningú m'ho ha demanat. I cregui'm que ho agraeixo, perquè si m'ho haguessin demanat, segurament no estaríem parlant ara, així. Per tant, agraeixo molt el tipus de plantejament que se'm va fer i, sí, miri, ara ja començo a ser gran per canviar, què vol que li digui, fa molt anys que sóc d'això, eh? –fa molts anys–, per tant, m'hi puc seguir mantenint.

Cultura i escola, té vostè raó. Del 85 ja n'hem parlat. Finestra única, ja li ho he dit, i em sembla que la senyora..., la portaveu, la senyora Ponsa, la portaveu de Convergència ja ho ha fet notar. Jo li ho puc assegurar. Fa un mes i mig no estava en l'àmbit públic, estava en l'àmbit privat, i li puc assegurar que el sector privat del món de la cultura està una mica cansat de l'estructura que tenim. Una finestra única vol dir allò que passa a tot arreu, que és que el procés sigui simple i que tothom sàpiga on ha d'anar i que no li diguin: «Ep, aquesta no toca, perquè sou quatre i n'hauríeu de ser tres.» No, no pot ser, això no pot ser. És a dir, no poden haver divisions tan aleatòries i la gent és natural que estigui una mica cansada. Per tant, simplement ho hem d'arreglar, és dir, és que ho demana la lògica del sector. Ho farem. No hem tingut temps –portem poques setmanes–, però ho farem. No, no és tan difícil.

Vostè ha dit una cosa... Ha reivindicat les empreses, etcètera. Hi estem d'acord. Hi ha una cosa que no he citat i que vostè sí que ha citat i que recullo: hem de vincular el món de la cultura amb aquell altre àmbit de la cultura que normalment no posem com a tal. Jo quan parlo de «cultura» sempre parlo de cultura artística, científica i humanística, el que passa, que, normalment, quan uns diem això, interpretem que la cultura és només la part de l'art, o màxim la part de la humanitat. És un gran error que mantenim des de pràcticament els anys cinquanta –és un gran error. I a veure si aconseguim..., no serà senzill, però a veure si aconseguim posar-hi una mica de d'allò.

Per tant, li agraeixo el plantejament, li agraeixo... Perdó, m'ha dit dues coses que no vull deixar-li de dir, que estaven les primeres. Sobre el tema dels mitjans de comunicació. Miri, els articles de la Llei de l'ICIC i de la mateixa Llei del cinema, que vostè coneix, fan referència expressament a la relació que hem de tenir, des del punt de vista dels mitjans de comunicació i de TV3, amb l'ICIC i amb les institucions de cultura. Per tant, això està resolt per les coses que vostès van aprovar aquí; resolt i, a més a més, molt explícitament resolt.

I des del punt de vista de la política lingüística, ho repeteixo, amb el que he anotat aquí dic una cosa que vostès han fet notar tots. Mirin, és un debat perfectament possible. Es pot dir: «La llengua és transversal i podria estar fora de cultura.» Hi ha gent que ho ha defensat i hi ha gent que no ho hem defensat –històricament, eh?. En tot cas, si tenim el mateix concepte de cultura, no tindrem cap dificultat que la llengua estigui a Cultura. Si la cultura és transversal i ha d'afectar-ho tot, la llengua és transversal. Per tant, no hi ha cap raó per què cultura i llengua no treballin junts, si entenem que la cultura és transversal. Si entenem que la cultura és una part petita d'això i és una part de tota la definició que abans hem fet, doncs, sí, probablement és un error. Però com jo interpreto –i crec que tot l'equip meu i molts de vostès, estic segur que vostè mateixa– que la cultura és central, és transversal, trobo perfectament correcte que treballem aquesta centralitat des de tots els punts de vista. La llengua és, essencialment, què? Jo abans deia: «Cultura és identitat, cultura és comunitat, cultura és progrés, cultura és creativitat.» Doncs, sí; comunitat i identitat, si no és amb la llengua..., en fi, si la llengua no n'és un component fonamental, ja m'explicarà. Per tant, si tenim una idea àmplia de cultura, hem d'acceptar perfectament raonable que la llengua hi sigui. I aquest és el plantejament que em penso que està aquí fet i que a mi no em sembla especialment malament.

En tot cas, gràcies per tot el que ha dit, i lamento algun detall que segurament em deixo.

A la senyora Àlicia Alegret, ràpidament... Gràcies pel gran acord per la cultura. Internacionalització... Espanya no ens odia, ja ho sé. No pateixi, que... Jo crec que aquest no és el plantejament. No estem parlant que Espanya ens odii. Això és una cosa que no l'hauríem de dir, perquè ens equivoquem. Almenys, jo li ho dic tal com jo ho veig. Jo amb Espanya no tinc cap problema, crec que no ens odia. I a

Espanya hi ha gent estupenda i podem compartir moltes coses. Quan em senti parlar a mi d'això, sempre em sentirà parlar amb els mateixos termes: no és un problema amb Espanya, és un problema que l'Estat és poc eficient amb els catalans –l'Estat. No, no..., no parlem d'Espanya, no és problema de simpatia o antipatia; l'Estat no és eficient. I si no és eficient, doncs, aleshores, patim; simplement això: patim i tenim dificultats. Jo crec que Catalunya viu un problema d'estrès des de fa uns quants anys –d'estrès polític–, com a conseqüència de la ineficiència de l'Estat; des de fa uns quants anys llargs, eh? –llargs. I, per tant, doncs, home, hauríem d'anar-ho superant.

Vostè ha apuntat la demanda de cooperació entre el públic i el privat. Doncs, miri, jo hi crec des de –algunes de les persones que estan aquí en tenen constància– finals dels anys vuitanta, quan parlava el món privat encara era una mica d'anatema, allò que no quedava gaire bé, i algunes persones ens vam animar a creure que públic i privat pertanyien a la mateixa lògica, perquè el món privat en cultura no és sinònim de fer-se ric, és sinònim de treballar d'una determinada manera.

Despolititzar... Bé, com que ja n'hem parlat... Del reglament de la llei, també n'hem parlat. Pla d'equipaments... En fi, etcètera.

A la senyora Garcia... Ha parlat de la llengua i jo penso que ja li he contestat.

La senyora Camats... Bé, m'ha dit que havia de marxar i els ho transmeto. Si, sí, m'ha dit que tenia una conferència a fora, que no era... Per tant, els ho transmeto.

Bé, és una bona parlamentària i m'ha dit algunes coses ben plantejades. Sobre el Conca ja li he contestat. Sobre el Consorci del Palau, bé, ja tindrem ocasió de parlar-ne, però jo, mirin, en això probablement tinc el defecte d'haver parlat massa a les ràdios aquests últims anys, perquè jo, quan em van plantejar això del..., no era ni conseller ni es suposava que ho seria, i vaig dir sempre el mateix, sobre el Consorci del Palau: tant el nombre de sumaris com les persones implicades les determinen els jutges. Jo sóc molt poc partidari que això ho determinin les tertúlies de ràdio. I encara sóc menys partidari que ho determinem des de la lògica dels partits polítics. Per tant, jo deixaria bellugar el sistema judicial i acabarà de determinar què és el que és correcte i què és el que és incorrecte, què s'ha fet bé i què s'ha fet malament.

Des del punt de vista de la senyora Camats... Bé, em sembla que algunes coses ja les he comentat.

Senyor Bosch, gràcies per reconèixer el tarannà, i realment és el meu. Tinc ganes que el tarannà sigui aquest, no ha de ser un altre; no pot ser un altre, en cultura no ha de ser un altre, i, a més a més, és el que m'agrada i el que em sembla políticament efectiu.

Li reitero allò, eh?: no hem socialitzat el 15, 20 per cent. Vegi-ho com li ho dic. És a dir, les terminals petites del sistema cultural són les que patiran menys. I quan dic «les terminals petites», dic cultura popular, cultura tradicional, els creadors directament, els possibles productors de cine... Totes aquestes coses són les que patiran menys. Hem fet l'opció de posar l'accent en algunes coses gruixudes, les grosses. Aquest és un plantejament. És discutible i vostès em poden dir «vostè s'ha equivocat o s'estan equivocant», però, en tot cas, aquest és el plantejament: no socialitzar-ho, sinó justament concentrar-ho allà on sembla que hi ha una mica més de massa muscular, una mica més de densitat de massa per fer-hi front.

En dedicació a llengua i cultura, com jo ja li deia que és el mateix, diguem-ne..., «el mateix», forma part de la mateixa transversalitat, doncs, amb la directora general hi dedicarem tant esforç com en tota la resta.

I al senyor Strubell... Gràcies per les múltiples piulades; gràcies pel «sí» al gran acord; ja li he comentat el tema de les institucions..., perdó, el tema del plantejament econòmic. Sé que per vostès és molt important la llengua; per nosaltres també.

«Països Catalans»... Miri, Països Catalans..., no ho sé, em sembla que va ser l'any 77, que amb un amic, que malauradament va morir, vam posar en marxa una revista d'història que es diu *L'Avenç*. I si vostès es miren els primers números, es titula *Revista d'història dels Països Catalans*; signada, en aquell primer número, per Leandre Colomer i jo mateix com a director. O sigui, jo en això dels Països Catalans hi he cregut sempre. Ara, una cosa és el que cregui jo i l'altra és el que creuen els valencians. Per tant, simplement sóc respectuós amb els valencians. I jo, el dia que els valencians vulguin que ens diguem així, escolti, n'estaré encantat; mentrestant, diré allò que els catalans pensem que són els Països Catalans.

Gràcies per les felicitacions. I de les coses que m'ha fet notar..., els tabús, que vostè diu, certament no els hem de mantenir; certament hem d'introduir una mica més de sociolingüística –hi estic d'acord–, crec que és valuós fer-ho i ho farem. Ja li explicaré, una mica més endavant, amb quin «com».

I de les coses que m'ha dit... Sí, la Comissió de la Dignitat l'hem rebut i queda pendent, en fi, uns papers importants a reclamar. I coincideixo amb vostè que una determinada manera que té l'Estat de plantejar la compra de patrimoni català em sembla incorrecta. Ho he dit per escrit, per tort i per dret, perquè no em sembla correcte que amb diners de l'Estat, que també són resultat dels impostos que nosaltres paguem, es doni per suposat que això es pot comprar i es pugui posar sempre en els mateixos arxiu i no en arxius que, en principi, mentre no es demostrï el contrari, són de la Generalitat de Catalunya i estan en el si de l'Estat. Per tant, no acabo d'entendre aquesta lectura que es fa de la realitat.

I, senyora Ponsa, gràcies per tot el que ha dit. Lamento que no em quedi temps per comentar-li alguna cosa. Li recullo això de les persones amb discapacitat. Sí, s'ha d'incorporar, de totes totes, en el programa, i, a més a més, celebro –abans li ho deia a la senyora Prados–... Miri, m'agrada molt que això, en un mes, mes i mig que parlem, el nostre llenguatge ens permeti entendre'ns tant; em produeix molt de plaer. Per tant, estic segur que sumarem moltes coses. I li agraeixo l'ajut d'aquests dies i el to de la intervenció d'avui.

El president

Bé, gràcies, senyor conseller. Acabariem la compareixença agraint-li les seves paraules. Agrair també la presència del secretari general, el senyor Xavier Solà, i també agrair la presència del president del Conca, el senyor Francesc Guardans, que, per un error atribuïble a la meva inexperiència presidencial, he omès i he oblidat de saludar a l'inici de la sessió.

Gràcies a tots i fins a la propera comissió.

La sessió s'aixeca a...